

د شمشیر په تیارو کې

Ketabton.com
ناول

لیکوال: نیک محمد بارک

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب پښندنه

ناول..... د شمشير په تيارو کي

ليکوال..... نیک محمد بارک

د کتابونو او ناولونو په لړ کي 11

کال..... 1403/5/30

د نظر او اړتيا په صورت کي د ليکوال سره په تماس کي

سی..... 0702110371

د ليکوال خبرې

د لايزال الله جل جلاله په پاک او سپېڅلي نامه
ټولو گرانو لوستونکو ته يو وار بيا بڼه راغلاست وایم
الله جل جلاله دي وکړي چي د تيرو ناولونو او کتابونو پخیر مو دا
ناول هم د خوښې وړ وگرځي او زموږ هغه ستړياوي او زحمتونه
چي ددي ناول په ليکلو کي مو ستاسو مينوالو لپاره گاللي دي بي
حايه ولاړې نسي.

د نورو ناولونو پخیر مي دا ناول هم په څه ديقت او فکر درته ليکلی
دی خو بيا هم انسان عاجزه دی که مو کومه نیمگړتيا تر سترگو
سوه د اصلاح لپاره يي راسره د واتساف پیغام له لاري شريکه
کړی تر څو په نوي ناولونو کي يي اصلاح او د بيا تکرار څخه
مخنيوی وسي.

په درنښت

نيک محمد بارک

*

ټول محصلين په حيرانتيا د غونډو تالار ته روان وه د هيواد نور لور پورې چارواکي هم راتلل او د غونډو تالار ته يې ځان رسوي، يو محصل چې ناخبره وو وويل: دا اوس څه خبره ده چې نن دومره زيات رش دی او ټول د غونډو تالار ته روان دي؟

بل محصل وويل: ته نه يې خبر ياره نن د شمشير په تيارو کي د ناول ليکواله خپل کتاب او د سترگو ليدلي حقيقتونه پر ستيج بيانوي.

محصل وويل: بڼه دا خبره ده هو رښتيا هم د هغې ناول ډير مشهوره هم سو او ځينو نه منل چې ددې ناول کيسه دي حقيقت وي ليکواله خو وايي چې دا حقيقي کيسه ده.

بل محصل وويل: تاسو راځئ نن هغه خپله ټوله کيسه پر ستيج کوي.

کله چې د غونډو تالار ډک سو نو ځني محصلين د تالار په زينو کي کښينستل او ځني ودریدل ټول د شمشير په تيارو کي د ناول د ليکوالي راتلو ته په تمه سول چې تر څو شيبو وروسته هغه د ستيج پر دروازه رانوتل، د هغې په ليدو په تالار کي ټولو گډونوالو چکچکې کړې او هغې ته يې بڼه راغلاست ووايه، ويناوال وويل: دوستانو بڼه راغلاست درته وايو لکه څنگه چې تاسو خبر ياست چې د شمشير په تيارو کي ناول چې يو ډيره جالبه کيسه لري او په ډير لږ وخت کي يې په زرگونو ويونکي پيدا کړل ددې ناول ځني ويونکي انتقاد کوي چې دا يو د ځانه جوړه سوي کيسه ده حقيقت نلري خو ليکواله صاحبه وايي چې دا حقيقت دی او هغه دا هم وايي چې هغه ددې کيسې د رښتيا ثابتولو لپاره ثبوت هم لري خو نه يې غوښتل چې ثابت يې کړي چې بيا د پوهنتون د ريس لخوا د هغې کورنۍ ته پيشنهاده وسو ځکه ريس صاحب ته هم د چارواکو لخوا

پیشنهادونه سوې وه چې د هغې کورنۍ په دې راضي کړې چې هغه خپله کیسه خپله وکړې او دا ثابته کړې چې د هغې ناول رښتینی دی چې بیا لیکوالي صاحبې او د هغې کورنۍ دا پیشنهاد ومنئ او نن د دوی په پار غونډه جوړه سوېده نو اغلي لیکوالي صاحبې ته بلنه ورکوه چې د سټیج مخته راسې او خپل ناول مور ته په خپله خوله واوروي.

لیکواله ولاړه سوه او د سټیج پر خوا روانه سول د هغې لپاره د مائک مخته چوکۍ کښینول سول بیا هغه پر کښینستل، د هغې د سترگو معلومیدل چې ژرلې یې دي تر څو شیبو وروسته هغې په ژرغونې ږغ وویل: هر څه غواړم هیر یې کړم خو بیا ځانته ووايم کله یې هیرو لای سم چې د هغه یادونه راسره هر ساعت او هره دقیقه مل وي فکر نکوم چې زموږ دې یوه ورځ هم تیره وي په داسې حال کې چې ددې کیسې صرف یونیم کال کیري خو بیلتون یې دومره بیا سخت سي چې یوه ورځ راباندې کال سي او هغه ته د انتظار دقیقې ساعتونه ورځي میاشتي حسابم د نن څخه تقریباً یونیم کال مخکي....

ټولو محصلینو د ادبیاتو د پوهنځۍ د تاریخ د څانګې څخه د اخیرې سمسټر د پای ته رسیدو د فراغت مراسم لمانځل او د خوبنیو په دې جشن کې یې خنداوي او مجلسونه کول او یو او بل ته یې مبارکۍ سره ورکولې. کله چې مراسم پای ته رسیدل نو استاذ غوښتل چې ادارې ته ولاړ سي، کله چې هغه ادارې ته پر لارې وو نو هیله ور پسي روانه سول غوښتل یې استاذ ته خپل د منوګراف موضوعي ور ښکاره کړې، کله چې استاذ ته ورسیدل نو هغه ته یې وویل: وبخښه استاذه!

استاذ وویل: مهرباني هیلې څه خبره ده؟

هيلي استاذ ته کاغذ ونيوئ بيا يي وويل: استاذہ ما دا موضوعي
انتخاب کريدي ته يي وگوره چي پر کومي موضوع منوگراف او
معلومات راتول کرم؟

استاذ چي کله وکتل نو تر خو شيبو وروسته يي هيلي ته وويل: دننه
راسه اداري ته!

کله چي هيله د استاذ سره دننه اداري ته ولاړل نو تر خو شيبو
وروسته استاذ وويل: هيلي زه تاته يو موضوع درکوم د نمر و سره
چي ټاپ به يي درکرم تر څنگ به ستا نوم تر کلونو کلونو ځليزي او
ياديږي به.

هيلي وويل: څنگه موضوع ده استاذه زه به کوبنښ پر وکرم؟

استاذ وويل: موضوع سخته هم ده او دلچسپه هم ده اووووو!

هيلي وويل: او څه؟

استاذ وويل: او خطرناکه هم.

هيلي وويل: څنگه خطرناکه؟

استاذ وويل: کيدای سي ستا ژوند ته کوم خطر پيښ سي.

هيلي وويل: استاذه ستا په خبرو پوه نسوم؟

استاذ ولاړ سو او يو کتاب يي راواخيستئ هغه يي خلاص کړ بيا يي

د هغه لمنځه يو عکس راوايستئ هيلي ته يي وويل: په دا غره کي دا

لوی سوری غوندي غار ويني؟

هيلي وويل: هو.

استاذ وويل: دا شمشير غار دی چي ستاسو د افغانستان په کندهار

ولايت کي موقعيت لري زه غواړم ته د شمشير غار په اړه دقيق او

پوره معلومات راتول کړې ستا پلار شاید هلته دوستان ولري هغه
يو وخت يادونه راته کړې وه.

هيلي وويل: نو په دې کي د خطر کومه خبره ده؟

استاذ اوږده ساه واخيستل بيا يي وويل: داسي ويل کيږي چي دا غار
د پېريانو مرکز دی.

هيله په خدا سوه بيا يي وويل: استاذه تاسو هم په دې خرافاتو او
اوازو باور کوئ؟

استاذ وويل: زه باور نکوم بلکي شکمن يم پکښي چي دا اوس حقيقت
لري که نه ځکه تر اوسه ددې غار پای ته هيڅوک نه دي ورغلي
تر داسي حده پوري چي امريکايي ځواکونه چي په کندهار کي يي
لويې پوځي اډې درلودې او زياتره وخت يي د تاريخي ځايو په
څيړنو کي تيروي چي هر څومره وسایل يي هم درلودل بيا يي هم
ونسواي کولای چي ددې غار حقيقت معلوم کړي او څيړني پکښي
وکړي.

هيلي وويل: نو زه به څنگه معلومات راتول کړم چي هغو د دومره
امکاناتو سره سره هم ونسواي کولای چي ددې ځای حقيقت معلوم
کړي؟

استاذ وويل: په تاريخي ځايونو کله کله تر څيړونکو ډير هغه څوک
معلومات لري چي ددې ساحي په شاوخوا کي اوسيري ته به هلته
ځي او د کلي د خلکو څخه به معلومات ټولوي زه تاته شمشير غار
ته د دننه ورتلو اجازه نه درکوم.

هيلي وويل: سمدې استاذه زه اماده يم.

استاذ وويل: اول دي د مور او پلار سره مشوره وکه وروسته فيصله
وکه.

هيلي وويل: سمدہ استاذہ زہ بہ ماہنامہ ان شاءاللہ ورتہ ووايم بيابہ
سباتہ خبر درکرم.

وروستہ هيلي د استاذ څخه خدای په امانی واخيستی او د خپلو
ملگرو سره يي مشوره وکړه، هغو ډيره تشويق کړه او د پوره نمره
هيله يي هم ورکړل، کله چي يي ماہنامہ پلار راغلی نو هيلي پر
سترخوان ورتہ وويل: بابا زہ غواړم کندهار ته ولاړه سم.

پلار يي په حيرانتيا وويل: څه؟!

هيلي وويل: استاذ د منوگراف موضوع راگریده چي بايد زہ د
شمشير غار په نامه پر يو ځای معلومات راټول کړم.

پلار يي وويل: ته په سد کي يي چي دا څه وايي او پوهيري چي
هغه ځای څومره خطرناکه دی؟

هيلي وويل: بابا زہ دننه غار ته نه ورځم د کليوالو څخه پوښتنی کوم
د هغو څخه معلومات راټولوم او دا پيريان او بلاوي دا ټول مازي
اوازي دي نور هيڅ نسته.

پلار يي وويل: اوازي ندي بلکي حقيقت لري بي عقلي زہ خپله هلته
تلی وم کوچنيوالي کي سخت بېرونکی ځای دی تر اوسه هلته
هيڅوک دننه نه دی ورغلي.

هيلي وويل: بابا ته خو پوهيري چي هغه ستا د نيکه جان د زيږيدو
ځای دی زہ غواړم د نيکه جان يادونه هم هلته محسوس کړم او ليدنه
تري وکړم هيله کوم بابا ماته اجازه راکړه.

پلار يي د ډوډی څخه ولاړ سو په غوسه يي وويل: زہ هيڅکله تاته
اجازه نه درکوم چي هلته ولاړه سي.

هيلي وويل: بابا!

خو پلار يي د سترخوان څخه ولاړئ او څه يي ونه ويل، كله چي سهار سو د هيلي د پلار وظيفي ته د تلو وخت يو ساعت پاته وو چي هيلي خپل مور ته چي د ناشتي په خوړلو وړ سره اخته وه وويل: مور ته بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړي.

مور يي وويل: زه نسو ورته ويلاي هغه ډير په غوسه دي.

هيلي وويل: مور ورته ووايه نو هيله كوم بابا ستا خبره مني.

مور يي وويل: هغه پريرده زه اجازه نه دركوم چي ولاړه سي.

هيلي په ژرغوني رخ وويل: سمه نه ځم.

هيلي دا وويل او د ناشتي خوړلو څخه ولاړه سوه، پلار يي وليدل چي هغي څه ونه خوړل او په ژړا ولاړه، پلار يي مور ته وويل: څه وسوه؟

د هيلي مور وويل: وايي چي بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړي ما ورته وويل چي هغه پريرده زه اجازه نه دركوم چي ولاړه سي.

د هيلي پلار وويل: نه پوهيرم په دي انجلي څه وسوه؟

تر څو شيبو وروسته يي بيا خپلي ميرمني ته وويل: يو څه يي وخوړل؟

ميرمني يي وويل: يا هيڅ يي نه وخوړل.

د هيلي پلار خدمتگاري ته وويل: واخله دا ناشته د هغي اطاق ته وروره!

خدمتگاري ناشته د هيلي اطاق ته ور وړل خو هيلي بيرته ور جواب کړل چي زه يي نه خورم، خدمتگاري ناشته بيرته د هيلي د اطاق څخه را وايستل او پر سترخوان يي کښينول، د هيلي پلار وويل: ولي دي بيرته راوړل؟

خدمتگاري وويل: هغي ويل زه يي نخورم بيرته يي وپسه.

د هيلي پلار ډير پريشانه سو تر څو شېبو وروسته د دفتر پر طرف روان سو هلته هم پريشانه وو بيا يي تليفون راواخيستی او د هيلي استاذ ته يي زنگ ووهلی کله چي هغه تليفون اوکي کړ تر روغبر وروسته د هيلي پلار هغه ته ټوله کيسه وکړه بيا استاذ وويل: پوهيرم چي هغه ځای خطرناکه دی خو ما هيلي ته داسي ندي ويلي چي ته شمشير غار ته دننه ورسه ما خو صرف ورته وويل چي ته د شاوخوا کليو د خلکو څخه معلومات راټول کړه.

تر څه نورو خبرو اترو وروسته د هيلي پلار وويل: خير زه به فکر پر وکړم.

د هيلي پلار چي کله تليفون کښينوی نو تر څو شېبو فکر وروسته يي بيرته تليفون راپورته کړ او خپل د سوداگري شريک ته يي زنگ ور ووهلی، کله چي هغه تليفون اوکي کړ نو د هيلي پلار تر روغبر وروسته ورته وويل: اجمله ستاسو کور په کندهار کي په کوم ځای کي دی؟

اجمل وويل: په عينو مېني ښارگوټي کي دی.

د هيلي پلار وويل: او دا شمشير غار خو زما هير دی چي په کومه ساحه کي وو د کندهار؟

اجمل وويل: ولي خير دی فرشاده څه خبره ده شمشير غار څه په کوي؟

د هيلي پلار ورته ټوله کيسه وکړه بيا يي ورته وويل: نو اوس هغي ضد نيولی دی چي حتماً ځم او ته خو پوهيري چي زما همدا يوه لور ده زياته راباندي گرانه ده.

اجمل وويل: فرشاده ستا لور زما لور ده د خپلي لور څخه به هم زيات پام پر هغي کوم راوايستوه هيڅ خبره نه ده بي غمه اوسه زما کور خو بناړ کي دي او شمشير غار د کندهار په پنجوايي ولسوالي کي دي او خوشبختانه زما مشر ورور هلته شمشير غار ته نيردي اوسيري هغه به ان شاءالله ټول معلومات ورکړي.

د هيلي پلار د اجمل څخه مننه وکړه بيا يي خداي په امانی سره واخيستی او تليفون يي بند کړ کله چي ماښام فرشاد کور ته ولاړئ نو خپلي ميرمني ته يي وويل: څنگه سو اغلي يو شی وخورئ که يا؟

ميرمني يي وويل: يا ټوله ورځ د اطاقه نه ده راوتلي زما سره يي هم خبري نکولي.

فرشاد وويل: کندهار کي زما يو شريک دي ما نن د هغه سره په دي اړه خبري وکړي هغه ډاډ راکړ چي زه يي خدمت کي يم د خپلي لور پڅير به پام پر کوم نو ما هم پريکړه وکړه چي اجازه ورکم چي ولاړه سي ستا خوبنه ده؟

ميرمني يي وويل: هو چي ستاسو هر څنگه خوبنه يي.

فرشاد وويل: ورسه هغي ته ووايه چي ولاړه دي سي.

کله چي د هيلي مور هغي ته د اجازي وويل نو هغه ډيره خوشحاله سوه بيا يي غوښتل چي د پلار څخه مننه وکړي نو ځکه بام ته د هغه سره د خبرو لپاره ور پورته سول، خو کله چي هلته ورغله نو وپلیدل چي پلار يي ژړل، هيله هغه ته ورغله او تر څنگ يي ودریدل ويويل: بابا ته ژاري؟

پلار يي سترگي د اوبنکو څخه پاکي کړي بيا يي وويل: يا هغه مي داغسي سترگو کي يو شی ولويدئ.

هيلي وويل: بابا زه کوچنی نه يم چي پر خان پام نسّم کولای خو که بيا هم ستا او د مور نه يي خوبنه زه نه حم بابا ما ته ستا او د مور خوبنه مهمه ده.

فرشاد وويل: يا لوري ته ولاړه سه زه ستا لپاره انتظامات کوم ته دي سباته کارونه سم کړه امدگي ونيسه.

هيلي د پلار لاس ښکل کړ بيا يي مننه خني وکړه، پلار يي هم پر تندي ښکل کړه بيا يي ورته وويل: اوس ورسه ډوډی وخوره وږي سوي به يي!

هيلي وويل: سمدې بابا تاسو هم راي.

فرشاد وويل: سمدې ته درخه زه پسي درخم.

وروسته هيله ولاړه او په خوبنی يي ډوډی تياره کړه تر ډوډی خورولو وروسته يي خپل ملگري ته زنگ ووهی تر روغې وروسته يي هغي ته وويل: پلار مي اجازه راکړه اوس نو زه امدگي نيسم سبا نه بل سبا به ان شاءالله روانه سم.

ملگري يي وويل: پخیر ولاړه سي زه هم در سره تلم خو څه وکړم کورنی مي هيڅ اجازه نه راکوي خو بيا هم تاته ښه سفر غواړم.

هيلي د هغي څخه مننه وکړه او بيا تر څو شپبو وروسته بیده سوه، کله چي سهار سو نو تر ناشتي وروسته هيله بازار ته ولاړه او څه سودا يي د خان لپاره واخيستل او بيرته کور ته راغله، تر حمام وروسته يي خپل د کالو بسته سمول چي مور يي اطاق ته ورغله او په مسخرو کي يي ورته وويل: لوري د خان سره احتياط کوه ما اوریدلي دي چي کندهاريان د ښخو قدر نکوي او هغو ته د حيوان په نظر گوري د خپل عزت ډير خيال دي ساته که چا څه بد سلوک در سره کوی نو چيغي او ناري وهه.

هيلي وويل: مور زه کوچنی نه يم چي ته ماته دا خبرې کوي.
بيا هيله موسکي سوه وپويل: مور زما د عزت فکر مکوه کندهاريان
بچه بازان دي بنحو ته پير فکر نکوي.

مور يي وخنډل بيا يي وويل: چپ که ليونی ستا د پلار يو نيکه هم
کندهاری وو اوس به يي ستا پلار واورې.

تر ماښامه پوري هيله د سفر په امدگي مصروفه وه او وروسته تر
امدگي بیده سول او سهار وختي کښينستل تر ناشتي وروسته يي د
اطاق څخه خپل بستې راويستي او د پلار په موټر کي يي کښينولي
او بيا د مور او پلار سره د هوايي ميدان پر طرف روانه سول تر
ټکيټ او ويزې چيک کولو وروسته خدمتگار وويل: ستاسو طياره
پرواز ته آماده ده مهرباني ځان ور ورسوي.

هيلي وويل: سمده.

وروسته هيلي د خپل مور او پلار څخه خدای په امانې واخيستل او
روانه سول، د هغي په تلو فرشاد ميرمني ته وويل: زه به موټر د
پارکينگ څخه راوباسم.

کله چي هغه روان سو نو ميرمن يي هم سمدستي پسي روانه سول
کله چي دباندې ووتل نو ميرمني يي وليدل چي فرشاد موټر ته څنگ
اچولی دی ژاري ميرمني يي ورته وويل: زموږ لور مړه سوې نده
بیرته راځي د يو څو ورځو خبره ده.

فرشاد خپل ميرمن په غير کي ونيول او يو و بل ته يي ډاډگيرنه
ورکول، هيله په طياره کي خپل پر چوکي کښينستل او بيا تر څو
شيبو وروسته طياري پرواز وکړ، د طياري په پرواز سره د هيلي
مور او پلار ورته وکتل او بيا پریشانه دواړه د کور پر طرف روان
سول تر څو ساعتو پرواز وروسته طياره د کندهار په ميدان هوايي

کي کښينستل پيلوت وويل: د کندهار ولايت د احمدشاه بابا هوايي ميدان ته پخیر راورسيدو د کښته کيدلو لپاره آماده سي.

ټول آماده سول او بيا د طياري تر دريدو وروسته ټول کښته سول، هيله د کښته کيدو سره سم څه وارخطا غوندي سوه خو چي د هوايي ميدان د کارکونکو مسکا يي وليدل چي يو او بل ته يي په مسکا خبري سره کولي زړه ډاډه سو او بيا د ترمينل پر طرف روانه سول کله چي تر ترمينل ووتل نو ټکسيوان ورته وويل: السلام عليكم خوري.

هيلې وويل: و عليكم السلام.

ټکسيوان وويل: رايه خور زه به دي تر دروازي ورسوم ځکه دروازه د ترمينل څخه ليري ده.

هيلې وويل: زما د پلار دوست راغلی دی هغه به اوس راسي.

ټکسيوان وويل: تر دروازي پوري همدا ټکسياني دي د دروازي مخته به هغه درته انتظار يي رايه زه به دي تر دروازي ورسوم.

هيلې ور سره ومنل او بيا په ټکسي کي کښينستل او روان سول په لاره کي ټکسيوان وويل: خوري اول وار دي دي چي کندهار ته راغلي يي؟

هيلې وويل: هو.

تر څه تگ وروسته ټکسيوان موټر د يو دوکان مخته ودرول بيا کښته سو او دوکان ته ننوتی هيله حيرانه سول چي دا څه کوي خو تر څو شيبو وروسته ټکسيوان راوتی پلاس کي يي د اوبو بوتل او يو کيک ور سره وو هيلې ته يي د ټکسي د کلکين څخه ونيول ورته وپويل: خور دا وخوره ته به وري سوي يي.

هيلي اوبه او کيک ځني واخيستل او ترڅنگ يي کښينول فکر يي کوي چي داسي نه د نشي دوا يي پکښي اچولي يي نو ځکه يي ونه خورل.

تکسوان چي کله تکسي کي کښينستی بيا يي وويل: وبخښه خور همدا مي په وس کي وه د څو ورځو راهيسي همدلته بيکاره ولاړ يو کله چي نظام واوبنتئ نو په اونيو اونيو پرواز او مسافر نه يي پيسي مي نه دي پيدا کړي که نه پير څه مي درته را اخيستل.

هيله د تکسوان پر مهرباني حيرانه سول بيا يي وويل: نه وروره هيڅ خبره نه ده همدا کفايت کوي مننه.

تر څو شيبو وروسته دروازه راورسيدل تکسوان وويل: خور دروازه راورسيدل تاسو درځئ زه به بستې پسي درورم.

تکسوان بستې راکښته کړې او تر دروازي پوري يي د هيلي سره ويوري، کله چي روانيدئ نو هيلي ورته وويل: څومره پيسي درکړم.

تکسوان موسکي سو بيا يي وويل: تاسو کندهار ته اول وار راغلي ياست او مور د ميلمنو څخه پيسي نغواريو.

هيله حيرانه سول بيا يي وويل: نه نه تاسو ووايست څومره درکړم.

تکسوان وويل: يا خور ما وويل چي مور د ميلمنو څخه پيسي نغواريو.

هيلي ورته وويل: تاسو جالب خلک ياست د څو ورځو راهيسي دلته ولاړ هم ياست او څه گټه وټه مو هم نده کړې او د ميلمنو څخه پيسي هم نغواريئ نو ستاسو کورنۍ به څه خوري که تاسو زما څخه پيسي وانځليئ نو زه به سخته خوابدي سم.

تکسوان موسکي سو بيا يي وويل: يا يا خور خداي دي نکوي چي تاسو به زما څخه خوابدي کيرئ.

بيا هيلي د بتوي خخه سل ډالر راوكنبلي او ټكسوان ته يي وركړي ورته ويويل: ها واخله بس دي همدومره كه نوري دركړم؟

ټكسوان ويويل: يا خور دا خو ډيري زياتي دي زما ډيري لږ پيسي كيږي دا واخله او لږ راكړه.

هيلي ورته ويويل: ټولي واخله د خور لخوا يي تحفه وگڼه كه دي بيرته راواپس كړي نو زه به سخته خفه سم.

ټكسوان ويويل: مننه خوري الله دي خوشحاله لره.

هيله د موټره روانه سوه او د دروازي پر طرف رهي سول كله چي دروازي ته ورسيدل نو د پلار ملگري يي اجمل ورته راغلي ويويل: كه تيروتلي نه يم تاسو به هيله ياست؟

هيلي ويويل: هو كاكاهه يم.

اجمل تر روغبر وروسته ويويل: زما سره راخي!

هيله په اجمل پسي روانه سول او تر څه تگ وروسته اجمل د موټر دروازه خلاصه كړل هيلي ته يي ويويل: دا بسته ماته راکه شاته به يي كښيردم ته موټر ته پورته سه.

هيلي بسته وركړل او بيا تر څو شيبو وروسته د بنار پر طرف روان سول.

په لاره كي اجمل ويويل: څنگه سو سفر دي پخیر سو كوم مشكل خو به نه وو؟

هيلي ويويل: يا كاكاهه نه وو هيڅ مشكل نه وو.

بيا هيلي ويويل: مور اوس چيري خو كاكاهه؟

اجمل وويل: اوس يو وار زمون کور ته خو چي يو ورځ و دوي دي استراحت وکړ بيا به دي د شمشير غار د ليدو لپاره پنجوايي ولسوالۍ ته زما د مشر ورور کورته بوخم د هغه کور هلته دی.

هيلې وويل: بڼه بڼه ستاسو کور هلته نه دی؟

اجمل وويل: يا زما کاروبار ښار کي دی نو ځکه هره ورځ بيا هلته نسواي تللای زما کور په عينو مېنه کي دی دا د هوايي ميدان سرک چي خلاص سي بيا د کابل او بولدک ولسوالۍ دوه لارې (دوراهي) مخته راځي د کابل پر سرک باندي عينو مېنه ده چي په کوچنی امریکا هم مشهوره ده.

هيله موسکۍ سوه بيا يي وويل: کوچنی امریکا څنگه؟

اجمل وويل: عينو مېنه داسي يو ساحه ده چي کورونه يي ټول پر خارجي نقشه جوړ دي نو ځکه ورته کوچنی امریکا وايي.

تر څو شيبو وروسته عينو مېنه راورسيدل، اجمل موټر کورته ننايستی، تر کښته کيدو وروسته د اجمل کورنۍ د هيلې تود هرکلی ووايه بيا يي کور ته دننه دعوت کړل، تر معرفت وروسته د اجمل ميرمني وويل: هيلې ته به ستري سوي يي هغه مخامخ ستا اطاق دی هلته ولاړه سه حمام هر څه سهولت په کښي سته که بيا هم څه ته اړتيا سوه مازي بزغ راکوه.

هيلې وويل: مننه خاله جاني ژوندی اوسي.

بيا هيله اطاق ته ولاړل تر حمام وروسته خدمتگاره راغله ويويل: اغلي تاسو ته ډوډی همدلته برابره کړم که يي دباندې د ټولو سره خوري؟

هيلې وويل: زه درخم د ټولو سره به يي وخورم.

خدمتگاري وويل: سمده اغلي ډوډی نوره تياريري بيا راسی.

هيلى وويل: سمدہ تاسو درخى زه درخم.

تر خان تيارولو وروسته هيله د ډوډى خورلو لپاره دباندې وړ ووتل او پر سترخوان ورسره کښينستل، پر سترخوان ټولو د هيلي مخته خوراكي شيان وړ اړول يوي به ويل هيلي دا وخوره بلي به ويل هيلي دا وخوره، هيله به موسكى سوه ويل به يي چي بس ده نور مي زړه نه ورته کيږي خو هغو به نور وړ اړول، هيله تر زياتي ډوډى خورلو وروسته ولاړل بيده سول، د همدې ورخې تر تيريدو وروسته هيلي اجمل ته وويل: کاکا نور به زه خپل منوگراف شروع کړم هيله کوم ما مي تر هدفه ورسوي.

اجمل وويل: يو څه وخت استراحت وکه بيا به دي ولسوالى ته ورسوم.

هيلى وويل: استراحت مي وکړ نور ضرورت نسته ورته بيا به هلته هم استراحت وکړم.

اجمل وويل: سمدہ چي څنگه ستاسو خوبنه يي هلته زما د مشر ورور کور دى ته به د هغه سره اوسيري.

هيلى وويل: سمدہ کاکا.

اجمل وويل: ته ورسه خان تيار که زه به موټر تيار کم.

هيلى وويل: صحي دى.

هيلى خان تيار کړ بيا د تگ لپاره دباندې ووتل موټر تيار وو هيلي د ټولو څخه خداى په امانى واخيستى او بيا د پنجوايي ولسوالى پر طرف روان سول، تر يو ساعت مزل وروسته د پنجوايي ولسوالى بازار ته ورسيدل او بيا د شمشير غار د کلي پر طرف وگرځيدل چي تر څو شېبو وروسته کلى راورسيدى اجمل وويل: دا زمونږ پلرنى کلى دى زه هم دلې پيدا سوي يم.

هيلي وويل: ماشاءالله ڊير بنايسته ڪلي دي.

وروسته يو لوي د ڪلا پخير ڪور راورسيدي اجمل موٽر په هغه ڪور دننه ڪر د موٽر په ليدو ٿولو ڪوچنيانو ناري ڪري: هلي هغه ده هيله او ڪاڪا راغله هغه دي هيله او ڪاڪا راغله.

په دي سره ڄو بنهي او نارينه چي يو په تنه لوي پوخ عمره سري هم ور سره وو په موسڪا دباندې راورتل هيلي په موسڪا وويل: ڪاڪا د دوي زما نوم ڄه زده دي؟

اجمل هم موسڪي سو بيا بي وويل: ڪله چي ستا پلار ماته وويل چي تاسو شمشير غار ته راحي نو ما دوي هم خبر ڪرل نن سهار مي بيا زنگ ور ته راورهلي چي مورن در روانيرو نو ڇڪه ٿول درته په تمه وه.

ڪله چي اجمل او هيله د موٽره ڪنڀته سول ٿولي بنهي د هيلي سره په روغير اخته سوي اجمل هم خپل مشر ورور ته ورغلي لاس بي ور بنگل ڪر ڪله چي هيله د بنحو د روغيره فارغه سول اجمل ورته وويل: هيلي دا زما مشر ورور قلندر خان دي مورن ورته مشر لالا وايو.

هيلي د قلندر خان سره روغير وڪر او د هغه د عزت لپاره بي لاس ورته بنگل ڪر قلندر خان هغه پر تندي بنگل ڪرل بيا بي وويل: ژوندي اوسي لوري زمورن دا ڪوچني جونگري ته بنه راغلاست.

هيلي وويل: يا ڪاڪا ستاسو ڪور ماشاءالله ڊير بنايسته دي په ٿول ڪلي ڪي معلوم دي مورن چي ڪله ڪلي ته را داخل سوو او دا ڪور مو وليدي نو پوه سوم چي دا به د اجمل ڪاڪا دي ڪور وي.

قلندر خان په خدا سو بيا بي وويل: افرين لوري ڊيره چالاڪه بي.

هيلي په موسڪا وويل: مننه ڪاڪا.

اجمل خپل ورور ته وويل: مشر لالا زه ځم چي کار لرم که د هيلي کوم څه ته اړتيا کيدل نو بيا يو زنگ راوهی زه به يي ورته را رسم.

قلندر خان وويل: هيله يوازي ستا نه بلکي زمور هم ميلمه ده او ته خو پوهيرې چي مور د نيکه گانو څخه دا رواج لرو چي خپله که وري هم بيديرو خو ميلمه ته په ماړه نس ږوږی ورکوو ددي چي هره اړتيا وه زه يي ورپوره کوم ته ځني خلاص يي.

اجمل وويل: مننه مشر لالا.

قلندر خان وويل: چيري ځي خو دلته يو څو ورځي راسره پاته سه. اجمل وويل: يا مشر لالا هلته مي بناړ کي کارونه ډير پاته دي هغه سرته رسم چي زه نه يم ټول نيمگري پاته وي.

قلندر خان وويل: اځه نو ورسه د هيلي د خدمت لخوا بيغمه اوسه.

بيا اجمل هيلي ته وويل: هيلي زه ځم په اونۍ کي يو وار د جمعي په ورځ راحم احوال دي اخلم همدلته در سره پاته کيدم خو باور وکړه چي سخت مصروفيات دي.

هيلي وويل: يا کاکا کومه خبره نه ده تاسو ورسۍ خپل کارونه مو وکړۍ مشر لالا سته هغه ته بيا که کوم څه ته اړتيا وه وايم.

وروسته اجمل د ټولو څخه خدای په امانۍ واخيستی او ولاړی

قلندر خان خپلي ميرمني ته وويل: هيله لور بوځه خپل اطاق ور وښيه هر اطاق چي ددي خوش وو ور خالي يي کړه.

ميرمني يي وويل: صحي دی.

د قلندر خان ميرمني هيله دننه د کور سالون ته بوتله بيا يي وويل:
دا لاندي اطاقونه دي خوښ دي که لور چي ستا هر يو خوښ يي
هغه به زه زما مړندو ته ووايم چي در خالي يي کړي.

هيلې وويل: هغه لور اطاقونه خالي دي؟

د قلندر خان ميرمني وويل: هو هغه خالي دي هغه زما هم ستا لپاره
خوښ دي حکه هغه لور دي د کور دباندې باغونه او بغلته يي
غرونه هم معلوميري.

هيلې وويل: صحي دی خاله هغه اطاق مي خوښ دی.

د قلندر خان ميرمني خپل مږور ته وويل: هغه لور اطاق دي صفا
کړيدی لوري؟

مږور يي وويل: هو مور جاني صفا مي کړ.

د قلندر خان ميرمني هيلې ته وويل: راحه هغه اطاق وگوره.

کله چي هيله او د قلندر خان ميرمن لور پورته سول نو د هيلې اطاق
ته ننوتل هيلې چي اطاق او د اطاق په کلکين کي دباندې منظره
وليدل نو ډيره خوشحاله سول بيا يي وويل: واو څومره ښکلي منظره
ډير ښايسته اطاق دی ډير مي خوښ سو همدا صحي دی خاله جاني.

د قلندر خان ميرمني وويل: بيا هم لوري که دي نسو خوښ راته وایه
داسي يي وگڼه لکه خپل کور چي دي وي.

هيلې وويل: ډيره مننه خاله جاني سمه ده که مي نسو خوښ بيا به
درته ووايم.

وروسته د قلندر خان ميرمن ولاړه هيلې خپل سامان د بستې
راويستی او په اطاق کي يي حای پر حای کړ بيا د څو شېبو لپاره
پر کت پريوتل د استراحت لپاره کله چي د هيلې سترگي پټې سوي

نو خوب کي يي ولیدل چي دوه لوی سپیان پسي خُغلي دا چغې وهي چي ومي ژ غورئ ومي ژ غورئ، بیا يي پلار ور پسي ناره کړه چي نه مي درته وویل چي مه خه خو تا نه منل بیا چي کله خوب کي سپیان ور ورسیدل او پر دې يي حمله وکړه نو په دې وخت کي يي لویه چغه وکړه او د خوبه راکښینستل شاوخوا يي وکتل پر مخ يي خولي رایله وې بیا يي د خان سره وخنډل تر څو شپبو وروسته يي د اطاق دروازه خلاصه سول خدمتگاري وویل: ډوډی تیاره ده.

هیلي وویل: سمدې درخم.

تر څو شپبو وروسته چي کله هیله د ډوډی لپاره لاندي کښته سول نو وبلیدل چي په سالون کي سترخوان اوار دی ټول ورته ناست دي او دې ته انتظار دي، کله چي دا سترخوان ته ورسیدل نو قلندر خان وویل: هیلي لوري تاسو زموږ سره دلته یو خای ډوډی خوری او که جلا سترخوان درته اوار کړي زموږ کندهاریانو همدا رواج دی چي ټول یو خای او پر سترخوان ډوډی خورو که ستا دا زموږ رواج نه يي خوښ میز او چوکي هم سته تاته به پر میز ډوډی در تیاره کړي.

هیلي وویل: یا کاکا ماته ستاسو رواج ډیر ښه خوند راکوي زه هم افغانی یم خو دا چي بله ټولنه کي اوسیرم او هلته زیریدلي یم نو ځکه څه ناڅه خپل رواجونه راڅخه پاته سوږدي.

بیا هیله د قلندر خان د یوې مېرور تر څنگ کښینستل او په ډوډی خورولو يي شروع وکړه تر څو شپبو وروسته د قلندر خان زوی سديس خپل د میرمني عایشې مخته غوښي ور واړولي هغي په کرار اواز ورته وویل: واخله وخوره مه يي را اړوه ماته.

سديس وویل: یا یا واخله ته يي خوره ما ډيري وخورلي.

عایشی وویل: همداسی وایی زما در پکبني فکر وو نه دي دي خورلي ماته دي را ساتلي وي.

سدیس وویل: واخله نو کنه بیا خفه کیرم.

هیلي د دوی خبري اوریدلي بیا عایشی هغه غوبني واخیستی او خپل مخته يي کنبینولي بیا يي هیله په څنگل کرار وو هل ورته ویویل: دا وخوره.

هیلي وویل: یا مننه دا دی دلته زما غاب کي هم سته.

هیلي تر څو شېبو وروسته عایشی ته وویل: څومره وخت مو د واده کیري؟

عایشه حیرانه سول بیا يي وویل: څه؟

هیله موسکی سوه بیا يي وویل: ستا او د خاوند دي څومره وخت د واده کیري؟

عایشی وویل: تقریباً لس کاله کیري.

هیله حیرانه سول بیا يي وویل: ماشاءالله څومره بڼه تر اوسه مو مینه دا دی هم هغسي د پخوا پڅیر ده داسي نه معلومیري لکه ستاسو د واده چي لس کاله تیر سوي وي.

عایشه وشرمیدل بیا يي مخ د هیلي څخه وپروئ تر ډوډی خورلو وروسته چي کله سترخوان ټول سو نو قلندر خان ووتی او تر یو درختي لاندي کنبینستی هیله چي خپل اطاق ته ولاړه نو د کلکین څخه دباندې يي قلندر خان ولیدئ بیا يي قلم او کتابچه واخیستل او د قلندر خان خواته ورغله تر سلام وروسته يي تر څنگ کنبینستل ویویل: کاکا زه به په خپل کار شروع وکړم غواړم معلومات ولیکم نو تاسو د شمشیر غار په اړه معلومات راکړی او د هغه تر څنگ

ووايست چي کله څو چي شمشير غار د دننه ووينو هلته ننداره وکړم او بيا معلومات وليکم.

قلندر خان وويل: هيلي لوري ته زموږ ميلمنه يي الله دي تل راوله همدا ستا خپل کور دی چي هر څومره وخت تيروي موږ خوشحاله کيږو خو لوري ستا په خاطر وایم چي ددي خطرناکي موضوع تيره سه ولي ناحقه خپل ژوند بربادوي زموږ د کور څخه دريم کور دی د هغه کور يو ځوان هلته ماښامي مهال تللی وو خاشاک يي ټولول هلته بيريدلی وو اوس يي عصاب د لاسه ورکړيدي ليونی دی په ځنځيرانو يي تړلی دی.

بيا قلندر خان وويل: داسي ۱۲ کاله مخکي د کلي څو ځوانانو غوښتل دننه غار ته ننوځي او هلته چي ويل کيږي سره زره او خزاني دي هغه راوباسي خو کله چي دننه ورغله هلته ورک سوه څو کلونه ورک وه چي بيا يي کورنيو يو بزرگ او د خدای ولي پير صاحب ته پيري زاری او ننوتی کړي وي چي راسره ولاړ سه دننه غار ته او ددي ځوانانو معلومات وکړه راسره بيا هغه ور سره تللی وو چي تر څه تگ وروسته يي د هغو ځوانانو هډوکي پيدا کړل دي غار ته تر اوسه څوک تر پيره ندي ورغلي.

هيلي وويل: تاسو څه فکر کوئ چي هلته به څوک وي کاکا؟

قلندر خان وويل: د اولياؤ کرامو له قوله دا د پيريانو او جنياتو يو لوی ښار دی ځکه د غار په شروع کي هم معلوميري چي لوی لوی حوضونه او برجونه دي او د يو ښار په شکل معلوميري د کندهار مشهوره پير بابا صاحب رحمة الله عليه چي په ارغنداب ولسوالی کي يي مقبره ده هغه او يو مُريد ملگری يي دي غار ته څو کلونه وړاندي دننه ورغلي وه کله چي دننه ورتله نو بابا صاحب خپل ملگری ته وويل چي گوره تر شا راپسي سه مگر چي پام دي وي

چي هيڅ شي ته هم لاس ور نه وړي خو كله چي مخته تللي وه نو هلته د سرو زرو خښتي پرته وي د بابا صاحب ملگري د بابا صاحب په پټه يوه خښته را اخيستي وه تر څه مزل وروسته چي بابا صاحب خپل ملگري ته وکتل نو هغه روان وو خو سر يي نه وو بيا يي د الله جل جلاله په مرسته او خپل په کرامت د خپل ملگري سر بيرته د هغه پر تن ور کښيښوي او سخت يي تحقير کړ.

هيلې د قلندر خان خبرې واوريدي بيا تر څه نورو خبرو وروسته خپل اطاق ته ولاړه هلته يي د ځان سره وويل: دا څومره ناپوه خلک دي چي پر داسي خبرو باور کوي نه پوهيږم چي اوس څه وليکم که دا خبرې وليکم نو هلته به په پوهنتون کي د ټولو د پسخند سم او ټوکي به راباندي شروع کړي دا کندهاريان خو هم څه ووايم ټول يي پير پرست او زيارت پرست دي خير يو څه به وليکم خو دا اضافه خبرې به ځني ليري کړم که نه دوی خو د خدا دي تر څنگ به ما هم د خدا کړي.

هيلې په ليکلو شروع وکړه تر څو شپبو وروسته د قلندر خان ميرمن اطاق ته ورغله هيلې ته يي وويل: ها لوري دا انار واخله ويخوره کندهاري انار دي.

هيلې وويل: تاسو تر ما مشراني ياست دومره تکليف مکوي؟

د قلندر خان ميرمني وويل: مور د ميلمه خدمت کول د ځان وياړ گڼو او په دې سره خوشحاليږو.

هيلې وويل: خاله د انار ولي داسي کلک دي او اوس خو يي موسم هم ندي نو دا بيا څنگه پاخه سول؟

د قلندر خان ميرمني وويل: كله چي د انارو د ختميدو وخت سي نو بيا زمونږ نارينه يو څو درختي د کور لپاره پريږدي د ژمي لپاره مور خو يخچالونه نلرو د ميوو لپاره بيا يي ځني خلک د خاشو منځ

کي ايزدي او تر خاورو لاندي يي بنخوي ځني يي بيا په اطاقونو کي راځروي تر ژمي پوري بيا يي ژمي کي خوري مور اطاقونو کي راځروي دي نو ځکه داسي کلک دي هغه چي په خاشو کي په مخکي کي بنخيري هغه بيا داسي وي لکه تازه چي شکيدلي وي.

هيله حيرانه سول بيا يي وويل: دا خو ډير جالبه تخنيک دی.

تر څه بانډار وروسته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيلي انار په خوند سره وخورل تر څو شپبو وروسته يي بيا په ليکنه پيل وکړ کله چي ماپنين سو نو يو کوچنی اطاق ته ورغلی وويل: هيلي خور نيکه جان وايي راځه څو شمشير غار ته.

هيلي وويل: سمدې ته درځه زه پسي در روانه يم.

تر څو شپبو وروسته چي کله هيله لاندي ور کښته سول نو قلندر خان ورته وويل: راځه لوري بيا مازديگر کيري اوس به وختي ورسو د نږدي به يي و وښي.

هيلي وويل: سمدې کاکا.

قلندر خان خپلي ميرمني ته وويل: راځه ته هم راسره ولاړه سه مړندو ته دي هم ووايه هغو به هم ديغت کړی وي.

د قلندر خان ميرمني خپل مړندو ته اشاره وکړه چي راځي هغوی را رواني سوي بيا قلندر خان هيلي ته وويل: راځه لوري دوی لار ليدلي ده ما و تا به روان سو دوی به راپسي راسي.

هيله او قلندر خان روان سول پر لاري قلندر خان هيلي ته خپل جايدادونه او مخکي ور بنولي معلومات يي ورکول چي تر څو شپبو وروسته غر راورسیدی چي په بغل کي يي کوچنی لار ورختلی وه د ختلو مخکي قلندر خان يو نفر ته ور ناره کړه وويل: عبدالله؟

عبدالله وويل: ها ملک صاحب.

قلندر خان وويل: زه او دا ميلمنه او کورنى مو دا غره ته خيرو
شمشير غار ته ستاسو کور تر غره لاندي دى بنخينوو ته دي ووايه
چي د يو څه وخت لپاره اطاقونو ته ننوځي.

عبدالله وويل: سمدۀ ملک صاحب زه به ورته ووايم او دا ميلمنه
خور داسي معلوميري لکه چي د خارج څخه راغلي ده.

قلندر خان وويل: هو د اجمل د ملگري لور ده د شمشير غار ليدو ته
راغلي ده.

عبدالله وويل: بيا خو نو بايد زموږ ميلمنه هم سي يو بڼه کورنى
چرگ لرم که زموږ سره ميلمنه کيري خو زه به يي کور کي ورته
حلال کړم که نه نو بيا به يي ستاسو کورته در وليرم.

قلندر خان وويل: يا ژوندى اوسي هر څه سته کور کي.

عبدالله وويل: يا داسي نسي کيدای تاسو غره ته وخيرئ چي راکښته
کيري ان شاءالله چرگ به حلال او د بنکو پاک سوى وي.

قلندر خان وويل: سمدۀ موږ به ورسو بيا ناوخته کيري.

عبدالله وويل: پر الله مو سپارم.

قلندر خان څو شېبې انتظار وو بيا يي هيلي ته وويل: راحه لوري.

بيا ټول غره ته وختل تر څو شېبو وروسته يو دره راورسيدل په دي
دره کي چي څه مخته ولاړل نو شمشير غار راورسيدئ کله چي
دنه ورغله نو د دوى په ورتگ سره ډير شوپرکان راووتل د غاره،
هيلي خپل موبایل راويستئ عکسونه يي اخيستل چي په تگ تگ کي
دنه غار ته ولاړه بيا قلندر خان وويل: هيلي لوري راووخه بيرته
دنه مه ځه.

هيلي وويل: سمدۀ کاکا.

په غار کي دننه تياره وه هېڅ نه معلوميدل خو په سر کي داسي څه معلوميدل چي فکر کيدی د يو ودانی ميلان ولاړ دي او فکر نکيري چي دا حای طبعي هم داسي جوړ دی، تر څو شپبو وروسته مازديگر سو قلندر خان پر خپلي کورنی بزغ وکړ چي نور درځی، هغوی ټولي ولاړې سوي او د کور پر طرف روان سول کله چي تر غره کښته سول نو عبدالله ورته ولاړ وو د هيلي سره تر روغې وروسته يي قلندر خان ته حلال سوی چرگ ورکړ ورته ويويل: خان صاحب دا چرگ دا زمون ميلمني خور ته ور پوخ کړه.

هيلي ويويل: ولي مو ورور جانه تکليف کوی؟

عبدالله ويويل: يا خور هېڅ تکليف نه دی ميلمه د خدای رحمت دی مون يي کورو ته راتگ يو خوشبختي گنو.

کله چي ماښام سو تر ډوډی خورلو او څه مجلس وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه د قلندر خان يو مبرور هم د هغي اطاقه ته ورغله تر څو شپبو پوري يي د هيلي سره بانډار وکړ بيا يي ورته ويويل: سمده هيلي خور زه ځم خاوند به مي راته انتظار يي ته به هم نوره بيديري.

هيلي ويويل: هو يو څه ليکنه کوم بيا بيديرم تاسو ته ښه شپه غواړم. بيا د قلندر خان مبرور ولاړه هيله په خپل اطاق کي يوازي پاته سوه، هيله په ليکنه بوخته وه چي ددي د اطاق د کلکين پر مخامخ په درخته کي د يوي چوغکي بزغ سو د هيلي ورته فکر نه وو خو د هغي چوغکي زياتو بزغو د هيلي پام ور واړوئ کله چي هيلي هغه چوغکي ته وکتل نو هغه چوغکه هم هيلي ته گوري او نارې وهي هيله حيرانه سول چي دا مهال کله چوغکي وي چي دا چوغکه دلته نارې وهي خو وروسته يي فکر بيرته خپل ليکني ته سو خو تر څو شپبو وروسته نوري چوغکي هم هغي درختي ته راغلي او بزغونه

بي سول هيلي يو وار بيا درختي ته وکتل هلته بي وليدل چي پر هغه اولي چوغکي نوري چوغکي چاپيره دي د هيلي د اطاق طرف ته گوري او ناري وهي بيا ټولي والوتلي او ولاړي هيلي هم تر څو شپبو وروسته خپل کتابچه بنده کړه او کت ته ولاړه چي بيده سي کله چي بي سترگي پټي سوې نو هغه چوغکه بيا يوازي راغله او په درخته کي بي ناري کړي خو چي وپليدل هيله کلکين ته نږدي نسته نو کلکين ته نږدي کښينستل او ناري بي کړي خو هيله بيده وه بيا تر څو شپبو هلته ارامه ولاړه وه بيا والوتل کله چي سهار سو هيله د اذان پر ږغ د خوبه راکښينستل چي غور بي ونيوئ نو دباندې د يو څه ږغ وو کله چي بي کلکين کي وکتل نو قلندر خان د څاه څخه اوبه راکښلي ميرمني بي د اوبو لوبني ورته نيولي وه ډکول بي هيلي هغو ته وکتل وروسته خپل کت ته راغله او پريوتل تر څو شپبو همداسي پرته وه چي بيا رڼا سوه او دباندې ووتل، کله چي د څاه خواته ورغله د قلندر خان ميرمني د اوبو لوبني ورته ونيوئ ويويل: واخله لوري په دي اوبو اودس وکړه.

هيلي لوبني واخيستی او د تشناب په طرف ولاړه تر اودس او لمانځه وروسته چي کله دباندې ووتل نو وپليدل چي ټول د سهار چايو ته ناست وه چای بي خوړلي هيله بي هم تر څنگ کښينستل قلندر خان وويل: څنگه سو هيلي لوري شپه دي پخیر سوه؟

هيلي وويل: هو کاکا پخیر سوه پر تاسو هم پخیر سوه؟

قلندر خان وويل: هو الحمدالله پخیر سوه.

هيلي تر چايو خوړلو وروسته خپل کتابچه واخيستل او ليکنه بي شروع کړه بيا د کور څخه دباندې د قلندر خان د يو زوی سره ولاړل او د کليوالو سره بي خبرې اترې وکړې د هغو څخه به بي د شمشير غار په اړه معلومات پوښتل کليوالو به معلومات ورکول او

بيا به هيلي ليكل كله چي مابنام سو هيلي خپل ليكنې اصلاح كولي چي يو وار بيا د تيري ورځې د چوغكي ږغ سو خو د هيلي ورته فكر نسو بيا تر څو شېبو وروسته هغه چوغكه د هيلي د اطاق كلکين ته راغله او نارې يې كړې د هغه د ږغ په اوريدو هيله حيرانه سول بيا يې په حيرانتيا د هغه چوغكي خواته وکتل هغه چوغكه هيلي ته گوري او نارې وهي خو كله چي يې سترگي د هيلي د سترگو سره برابري سولي نو نارې وهل يې پريښول او بيا تر څو شېبو وروسته والوتل هيله ولاړه سوه او پسي وپکتل چي هغه چيري ولاړه كله چي يې هغه وليدل نو هغه د شمشير غار خواته روانه وه هيلي هغي چوغكي ته كتل چي يو دم يې د اطاق دروازه خلاصه سول هيله په دې سره سخته وبيريدل خو چي شاته يې وکتل عايشه وه عايشه هم حيرانه سول چي هيله ولي وبيريدل بيا يې ورته وويل: څه خبره ده هيلي خور؟

هيلي وويل: هيڅ نه.

عايشي وويل: نو بيا ولي وبيريدي؟

هيلي وويل: هغه عايشي! د تيري ورځې راهيسي دلته يو چوغكه راسي ماته گوري او نارې وهي مخکي هلته په درخته کي کبنيستل خو نن دلته کلکين ته راغله ماته يې كتل او نارې يې وهي.

عايشي وويل: دلته باغونه او مخکي دي شايد د هغو څخه را الوتي وي دا خو ښار نه دی صحرا ده مرغان او الوتونکي پير لري خو بيا هم که هر وخت بيريدي ماته وايه زه درته راځم که ستا خوښه وي زه به همدلته در سره بيديرم.

هيلي وويل: ښه خبره ده همدلته بيديره خو زه د شپي تر ناوخته ناسته يم ته به راسره بدخابه سي او ستا خاوند به اجازه هم نه درکوي.

عایشی وویل: یا خور کومه خبره نه ده زه در سره بیدیرم خاوند می هیخ نه وایی.

هیلی وویل: سمد.

بیا عایشی خپل بیستره راوړه او لاندي یې هواره کړه هیلی ورته وویل: پر کت پر یوزه زه به لاندي بیده سم.

عایشی وویل: یا ماته پر کت خوب نه راخي زه همدلته لاندي بیدیرم.

بیا تر څه بانډار وروسته هیله او عایشه بیدې سوې تر څو شپبو وروسته بیا هغه چوغکه راغله خو چي وپلیدل هیله بیده ده نو نارې یې ونه وهلې تر څو شپبو یې هیلی ته کتل بیا یې د عایشی خواته وکتل او د ځان سره یې کرار ناره وکړه بیا والوتل.

سهار تر ناشتی خورلو وروسته د کور په غولې کي قلندر خان خپل یو زوی ته چي مخته یې ناست وو نصیحت کاوه ورته ویویل: داغسي لت عادت سوې کار نکوي ټوله ورځ ته یې همدا فیسبوک او گیمونه دي چي گوري یې.

تر څه نور نصیحت وروسته قلندر خان څادر پر اوږه واچوئ او دباندې ووتئ هیله د قلندر خان د زوی محمود خواته ورغله ورته ویویل: کاکا ولي داسي دریدلی وو درته؟

محمود ویویل: هر کله چي می وويني همدا خبرې راته کوي اوس یې ددي کوره زړه رامات کړیدی چي نور ددي کوره ليري ولاړ سم.

هیلی وویل: لیونیه د هیخ یو پلار پر زوی بد الفاظ نه دي فیرزو هغه خو ستا لپاره وایی نیټ کتل او گیم کول یو داسي مصروفیت دی چي کله څوک په معتاد سي نو هر څه ورڅخه واخلي یعنی

کاروبار یې ځني پاته یې د کورنۍ سره ناسته ولاړه ځني پاته یې رواني حالت ته څوک بیایي په ژور خپګان یې اخته کوي داسي په سل هاوه نور تاوانونه لري.

محمود وویل: هیلې خور کار په پیسو کیري زه چې بابا ته ووايم چې پیسې راکړه خو دی یې نه راکوي هلته بیا راته وایي چې لت یې کار نکوي زه کار په څه شي وکړم؟

هیلې وویل: د کار لپاره پیسو ته نه بلکي تجربې ته اړتیا ده چې تجربه ولري هر څوک به پیسې په زاریو درکوي کاکا جان پوهیري چې تاسو په کوم کار کې تجربه نلری نو ځکه پیسې نه درکوي ته په یو کار کې تجربه تر لاسه کړه که کاکا جان پیسې نه در کړي زه یې درکوم ستا په ملګرو کې به داسي څوک وي چې کاروبار کوي د هغو سره په کاروبارې ځای کې ناسته ولاړه کوه یا ور سره منشي سه چې هر کله دي کار ور څخه زده کړ بیا خپل کار جوړ کړه.

محمود وویل: سمده هیلې خور همداسي به وکړم.

هیلې محمود ته تر خبرو وروسته یو وار بیا خپل کتابچه خلاصه کړل په لیکنې یې شروع وکړه تر غرمې پوري یې لیکنه کول چې بیا وروسته د ډوډۍ وخت سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته چې کله خپل اطاق ته ولاړه نو پر کت داسي پریوتل چې مخ یې د کت خواته وو او شایي د اطاق د چت خواته وه تر څو شپبو پوري همداسي پرته وه چې بیا یې ناڅاپه پر شا باندي څادر واچول سو، په دې سره هیله سخته وبیریدل او ولاړه سوه شاوخوا یې وکتل خو اطاق کې څوک نه وه دروازه هم تړلې وه.... بیا هیلې په تالار کې گډونوالو ته وویل: ما فکر کوی چې خوب مي لیدئ او شاید د بیدیدو مخکي ما خپله دا څادر پر ځان اچولئ وي خو زما فکر غلط وو هغه په دا ورځ زما اطاق ته راغلی وو د حیاء په سبب یې پر ما څادر واچوئ

تر څو ما په بد حالت کي ونه ويني...، هيله بيا تر مازديگره په ليکنه مصروفه سوه کله چي د مازديگر لمونځ وسو قلندر خان د جماعته څخه راغلی نو هيله يي څنگته ورغله او په بانډار يي شروع وکړه قلندر خان وويل: لوري زمور په ميلمستيا کي خو به څه کمي نه وي؟

هيله موسکي سوه بيا يي وويل: يا کاکا تر کور دلته زيات خورم او څينيم هيڅ مشکل نلرم اوس خو دا فکر کوم چي هيڅ ددي حايه ولاړه نسو.

قلندر خان وخنډل بيا يي وويل: نوشجان دي سه لوري ستا خپل کور دی چي هر څه ته دي اړتيا کيري زما ميرمني يا هم مړندو ته مي وايه او که د بازار خواته دي څه ته ضرورت وي ماته وايه که دي څه ته ضرورت وو او که ماته دي ونه ويل نو په هغه ورځ به سخت درڅخه خفه سو.

هيلې وويل: يا کاکا څه ته ضرورت نلرم هر څه خو همدلته سته زما بيله ويلو تاسو خاله جاني او عايشي خور او د کورنۍ نورو غړو راگرېدي زه به مو دا احسان هيڅکله هير نکړم.

قلندر خان وويل: ته زمور ميني ته احسان وايي بيا داسي خبره ونکړې مور پر تا هيڅ احسان نه دی کړی ته لکه زمور لور داسي يي او د لور سره مينه احسان ندی.

هيلې وويل: مننه کاکا الله دی ستاسو غم نه راکوي.

کله چي ما بنام سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه تر څو شېبو وروسته عايشه هم اطاق ته ورغله تر څه بانډار وروسته عايشه بیده سول هيله تر څو شېبو پوري په ليکنه مصروفه وه بيا بیده سول د سهار وخت وو اذان ته يو ساعت وخت پاته وو چي د هيلې تر غوړو د شپېلۍ رغ سو هيله سره وبنورېدل بيا يي د

خوبه ډکې سترگې خلاصې کړې شاوخوا يې وکتل بيا يې سترگې پټې کړې خو د شپېلۍ ږغ يې بيا تر غوږ سو په دې سره يې سترگې خلاصې کړې حيران حيران يې وکتل بيا ولاړه سوه اول يې اطاق کي شاوخوا وکتل بيا يې د کلکين خواته وکتل ږغ د کلکين د خوا څخه راتلۍ نو ځکه هيله د کلکين خواته ورغله چي وويني چي په دا سهار وختي څوک شپېلۍ ږغوي کله چي د کلکين خواته ورغله په کلاء کي يې وکتل څوک نه معلوميدی بيا يې د کلاء څخه دباندې وکتل هلته هم څوک نه وو خو کله چي بيرته د کت خواته راتله نو د شمشير غار پر غره يې يو څوک وليدی چي پر يو ډبره ناست دی شپېلۍ يې په لاس کي ده او ږغوي يې شاوخوا ته يې پسونه او ميزې گرځي هيله ډيره حيرانه سوه بيا يې د ځان سره وويل: دا ليونی وگوره چي په دا سهار وختي شپېلۍ ږغوي.

وروسته هيله خپل کت ته ولاړه او بيده سوه کله چي سهار سو او هيله د خوبه راکبنيستل نو د هغه شپېلۍ ولا د ليدو لپاره کلکين ته ولاړه خو کله چي يې د غره خواته وکتل نو هلته هيڅوک نه وه، سبا شپه پر هغه وخت بيا د شپېلۍ ږغ سو هيله بيده وه بيا يې په حيرانتيا سترگې خلاصې کړې او شپېلۍ ته يې غوږ ونيوی بيا ولاړه سوه او د کلکين خواته ولاړه چي گوري د تيري شپي پر ځای بيا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي هيلي څو شپي د هغه شپېلۍ ته غوږ ونيوی ډير خوند يې تري واخيستۍ او نرم نرم موسکا به يې هم کوله تر څو شپو وروسته قلندر خان راکبنيستۍ د اودس د کولو لپاره دباندې ووتۍ کله چي يې اوبه د څاه څخه راکبلي نو يو دم يې هيلي ته پام سو چي د شمشير غره خواته گوري او موسکۍ ده. قلندر خان ډير حيران سو خو وروسته په اوبو راکبلو مصروفه سو بيا کله چي د جماعت د لمونځ څخه کور ته راغلی نو اول يې د هيلي د کلکين طرف ته وکتل خو هيله نه وه کله چي د ميرمني تر

څنگ کښينستئ نو هغي ورته وويل: داسي خفه راته معلوميري
خيريت خو به وي؟

قلندر خان په حيرانتيا او فکر کي وويل: سهار چي اوداسه ته
راکښينستم غوښتل مي چي د څاه څخه اوبه راوکاږم چي د هيلي
لور پر اطاق مي سترگي ولگيدي چي د شمشير غره طرف ته
گوري خاندي نه پوهيرم چي څه پېښه وه.

ميرمني يي وويل: شايد په فکر کي يي بل څه وه پر هغه يي خنډل
کتل يي صرف د غره خواته.

قلندر خان وويل: نه پوهيرم نو په دومره وختي کي څوک فکرونه
کوي؟

ميرمني يي وويل: شايد د کورنۍ سره يي خبري کړي وي دوی خو
وايي چي د هيلي د اوسيدو د ځای او زمور د وختو ډير فرق دی
شايد کورنۍ يي پر همدې وخت زنگ ور ته راوهلی وي.
قلندر خان وويل: شايد.

تر ناشتي خوړلو وروسته هيله د کلاء څخه ووتل د شمشير غره
طرف ته ولاړه کله چي هلته ورسیده د غره لاندې يو ځوان شپون
ته يي تر روغبر وروسته وويل: دا سهار وختي دا شپېلی ته برغوي؟
شپون وويل: يا خور.

هيلي وويل: ولي پر هغه ډبره چي ناست يي او دا پسونه هم درته
گرځي شاوخوا کي ته يي زه خبره يم.

شپون چي کله د هيلي ور ښول سوي ځای ته وکتل بيا يي وويل:
ليونی سوی خو به نه يم چي هلته د شپي راسم ته نه يي خبره چي دا
غر د شپي ټول د پيريانو په کنټرول کي وي؟

هيله موسكى سوه شپون حيران سو بيا يي وويل: تاته دا توکي معلوميري؟

هيلي وويل: يا ولي به توکي راته معلوميري همداسي به وي.

کله چي شپه سوه او د شپيلي رغيدو ته څه وخت پاته و هيلي سترگي خلاصي کړي همداسي پرته وه چي تر څو شپبو وروسته د شپيلي رغ پيل سو کله چي هيله د کلکين خواته ورغله نو وپلیدل چي بيا هغه نفر ناست دی او شپيلي رغوي.

هيله د اطاق څخه په پټه ووتل او هغه ځای ته د ورتلو په نيت روانه سول د کلاء دروازه يي کرار خلاصه کړل چي څوک خبر نسي بيا تر دروازه ووتل هيله کرار کرار د غره پر طرف روانه وه چي تر څو شپبو وروسته يي يو دم پر اوږه د يو چا لاس ونيول سو دومره ټينگ چي هيله يي د تلو څخه منعه کړل د هيلي بدن په ريرديدو سو شاته يي نسوای کتلاي خو بيا چي کله هغه لاس ولا ځانته وگرځول نو هيلي وليدل چي قلندر خان دی.

قلندر خان په درد سره ورته وويل: چيري روانه يي؟

هيله ورڅخه وبيريدل چي راباندي غوسه نسي نو ځکه يي ځان داسي کړ چي د خوبه ده بيا يي د خوب په رغ وويل: څه دي کاکا خير دی ولي په دا شپه گرځي؟

قلندر خان پوه سو چي هيله د خوبه ولاړه سویده بيا يي ورته وويل: رايه لوري کورته دلته څوک د شپي دباندې نه وځي.

هيلي ژبه په غابښو کي ونيول موسكى سوه بيا د قلندر خان سره روانه سول قلندر خان هيله تر لاس نيولي وه خپل اطاق ته يي بوتله کله چي يي پر کت پری ايستل بيا ځني ووتی کله چي سهار سو د کورنی ټول غږي ناست وه چي قلندر خان په غوسه عايشي ته

وويل: بي عقلي ته ددي سره د څه لپاره بيديري که ما نه وای
راگر ځولي خدای نکره لويه پېښه به سوي وای.

هيلې وويل: ددي هيڅ غلطي نه ده کاکا زه کله کله د شپې په خوب
کي ولاړيم همدا مريضي د ډيره وخت لرم.

قلندر خان مخ ځني وپروئ څه يي ونه ويل بيا هيلې ورته وويل:
کاکا تاسو خفه سولاست؟

قلندر خان تر څو شېبو وروسته وويل: لوري ستا د ساتني مسؤليت
پر ما د خپل لور او کورنۍ د غرو هم زيات دی خدای نکره که په
تا څه وسي نو زموږ کندهاريانو نوم به بد سي چي کندهاريان د
ميلمنو په ساتنه کي کمزوري دي خلک به ډير بد راباندي ووايي.

هيلې وويل: يا کاکا الله دي داسي نکوي ستاسو په ميلمستيا کي د
هيڅ شي کمی نسته.

قلندر خان وروسته تر دي د کلاء دروازه قفلول تر څو هيله بيا د
خوبه ولاړه نسي تر قلف وروسته به قلندر خان هم په ژور خوب
بيده کيدئ يوه ورځ هيلې عايشې ته وويل: عايشې زه تا د يو راز
خبروم خو قسم وکړه چي بل څوک به نه خبروي.

عايشې ور سره قسم وکړ بيا هيلې وويل: دا څو ورځي کيري چي
هله پر شمشير غره يو څوک ناست وي او شپېلۍ ږغوي په هغه
ورځ چي زه وتلي وم زه د خوبه نه وم په هوبښ کي وم ما غوښتل د
هغه شپېلۍ ږغونکي شپون سره ووينم.

عايشه حيرانه سول بيا يي وويل: سبحان الله ته څومره ليونی يي
داسي خطرناک کار څوک کوي؟

هيلي وويل: هيڅ خطرناکه نه دی ما غوښتل د هغه نفر څخه معلومات راټول کړم ځکه زه د شمشير غار د معلوماتو راټولولو لپاره راغلي يم.

عائشي وويل: ټول کلی پاته سو ته په نیمه شپه د هغه نابله او نا اشنا کس لیدو ته تلي د کلیوالو ولي معلومات نه غواړي؟

هيلي وويل: هغه نفر د نورو څخه جلا دی ځکه کلیوال د نورو د خولو او اوازو څخه خبر دي شاید هغه نفر ډیر معلومات ولري ځکه کلیوال حقیقت ته د ورځي گوري خو هغه نفر د شپي ورته گوري د شپي حقیقت باید وڅیړل سي چي رښتیا څه دي.

عائشي وويل: نو دا هر څه ته ماته ولي وايي؟

هيلي وويل: ته خو خبره يي چي کاکا د کلاء دروازه د شپي قلفوي او زه غواړم هغه نفر ته ځان ورسوم او معلومات ځني واخلم کاکا ته که ووايم هغه به راباندي غوسه سي او اجازه به هم رانکړي زه غواړم چي ته د کاکا څخه د کلاء کبلی راواخلي.

عائشي وويل: ته پوهیږي چي دا ته څه وايي که راخبر سي نو بیا دي مي خدای ساتنه کوي زه هيڅکله داسي نکوم.

هيلي وويل: هیله کوم عائشي خور زما لپاره دا کار وکړه.

عائشي وويل: هيلي ستا لپاره يي کوم خو زه د خسر جانه سخته بیريزم که هغه خبر سي نو سخته به شرمينده سم.

هيلي وويل: نه خبریږي صرف نیم نیم ساعت ځم د اذان تر مخه راځم.

عائشي وويل: دومره ناوخته د کوره وتل بڼه نه وي هيلي خور خدای نکړه هغه نفر خطرناک نه وي زیان به يي در رسولی وي.

هيلي وويل: د عبدالله ورور کور ور نږدي دی که څه خطر وو هغه ته نارې ور وهم زه خو فکر کوم شايد د هغه دوست وي.

عائشي وويل: سمدې درته را اخلم يې خو پر خپل وعده ودريره د اذان تر مخه بيا رآه.

هيلي وعده ور سره وکړه کله چې ماښام سو عائشي د قلندر خان څخه کيلي پتي کړې او هيلي ته يې راوړې کله چې د شپېلې ږغ سو نو هيله ولاړه سوه تر کلکين يې دباندې وکتل گوري هغه شپېلې ږغونکي ناست دی شپېلې ږغوي هيلي ژر ژر ځان سره تيار کړ بيا پته د کلاء څخه ووتل او د غره پر طرف ور روانه سول کله چې تر څه تگ وروسته غره ته ورسيدل بيا د شمشير غار ته نږدي پر لويه ډبره ناست د هغه نفر خواته ور روانه سول د هغه نفر په شاوخوا کي پسونه گرځيدل خو کله چې هيله ور ورسيدل نو ټولو پسو خوراک پريښوئ هيلي ته يې کتل د هغه نفر هيلي ته شا وه هيله چې کله ور ورسيدل نو هغه ته يې سلام ووايه، هغه د سلام په اوريدو شپېلې ږغول ودرول بيا يې د هيلي خواته مخ واړوئ د هغي په ليدو د ځايه ولاړ سو په موسکا يې وويل: وعلیکم السلام.

کله چې هيلي هغه وليدئ حيرانه سول ځکه هغه يو شل کلن ځوان وو او دې فکر کړئ وو چې دا به پوخ عمره سړی وي هيلي وويل: د څو ورځو راهيسي ستا دا شپېلې اورم چې ږغوي يې چې رښتيا سي دا څو ورځي کيزي چې ستا پر دې شپېلې د خوبه راکښيم.

هغه نفر وويل: ښه ډير وبخښه زه نه پوهيدم چې زما شپېلې به تاسو ته هلته در رسيزي او تاسو به د خوبه په راکښينی.

هيلي وويل: نه کومه خبره نه ده.

بيا هيلي وويل: زما نوم هيله ده د خارج څخه راغلي يم غواړم پر دې شمشير غار معلومات وليکم ځکه پوهنتون کي يي پايلىک پر راگریدئ.

هغه نفر وويل: خبر يم.

هيلي وويل: څه؟

هغه نفر په وارخطايي وويل: مطلب مي د دا کلي خلکو سره ويل چي داسي انجلي راغلي ده غواړي پر دې شمشير غار ليکنه وکړي. هيلي وويل: هو همداسي ده او تاسو به هم په دې برخه کي کمک را سره کوئ.

هغه نفر وويل: سمده ولي نه.

هيلي په موسکا وويل: تاسو يو څه وارخطا راته معلوميري.

هغه نفر هم موسکي سو بيا يي وويل: وارخطاء به څنگه نسّم ځکه ټول خلک د شپي دلته نه راځي بيريزي خو ته راغلي نو وارخطا خو بايد سم چي داسي نه پيري يي.

هيله موسکي سوه بيا يي وويل: هو همداسي يي وگنه چي پيري يم خو ته بيغمه اوسه په تا کار نلرم.

هغه نفر هم موسکي سو بيا يي وويل: څه مننه چي په ما کار نلري.

هيلي وويل: ستا نوم څه دی او ولي دومره ناوخته د شپي راوځئ بيريزئ نه؟

هغه نفر وويل: زما نوم عثيم دی د ورځي لمر توند سي د پسونو گرځول پکښي سخت وي نو ځکه يي د شپي په اخيره کي راباسم.

عثيم چي کله د پسو خبره وکړه نو بيا يي خپلو پسو ته پام سو چي هغو هيلي ته حيران حيران کتل خو چي کله عثيم هغو ته وکتل او

تندی یی ورته گونجی کړ نو ټولو بیا په خپل خوراک پیل وکړ او د هیلې څخه یی خپل نظر واړوئ، بیا هیلې وویل: ماشاءالله بنایسته نوم دی نو عثیم صاحبه ماته به معلومات راکړې او ته پوهیرې دا کیلی وینی دا می را غلا کړیده او دلته راغلي یم اوس که ته معلومات رانکړې نو دا هر څه به بی فایدې سی.

عثیم موسکی سو بیا یی وویل: سمد زه همکاري در سره کوم.

وروسته هیلې د عثیم څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړه کلاء ته پټه ننوتل دروازه یی کلف کړل بیا یی کیلی د قلندر خان سرته وزرولې او دا خپل اطاق ته ولاړه، کله چې اطاق ته ولاړه نو عایشه هم وپینه سوې وه ددې په لیدو ډیره خوشحاله سول چې پر وخت راغله بیا یی ورته وویل: څنگه سو د هغه نفر سره دي ولیدل؟

هیلې وویل: هو ومي لیدل او وعده یی هم وکړه چې معلومات به راکوي.

عایشی وویل: کیلی دي څه کړه؟

هیلې وویل: د کاکا سرته می پر هغه لرگي وزرول.

عایشی وویل: ډیر ښه.

بیا عایشی وویل: د سهار وخت داخل دی ته دې لمونځ وکه بیا بیده سه بدخابه به یی.

هیلې وویل: سمد.

وروسته تر لمانځه هیله بیده سوه او تر یونیم ساعت وروسته بیرته د لمر د تیزو وړانگو په سبب راکښینستل او د اطاق څخه دباندی ووتل کله چې د اطاق څخه ووتل نو د قلندر خان زوی او میرمني یی خبرې سره کولې چې میرمني یی وویل: یا یا ما به نن بیایي بازار ته که نه زه خبرې نه در سره کوم.

خاوند يي وويل: خو بابا مو نه پريردي زه څه وکم؟
ميرمني يي وويل: چي هر څه وي خو ما به نن بيبي بازار ته.
خاوند يي وويل: اففف خدايه څه وکم؟
بيا يي وويل: سمدته ته هم راءه زه يوازي نسيم ورته ويلای ته مخ
داسي ونيسه لکه مريضه چي يي زه به ورته ووايم چي ډاکټر ته يي
بيايم.
ميرمني يي وويل: سمدته خو داسي نه ماته خدا راسي.
هيله د دوی دوو په خبرو ډيره خندايل
خاوند يي وويل: که داسي دي وکره هم به يي وهلی يم او هم به
اجازه رانکړي.
ميرمني يي وويل: سمدته نه خاندم.
بيا دواړه قلندر خان ته ورغلل زوی يي وويل: بابا بلقيس دا څو
ورځي کيږي سخته مريضه ده که ستا اجازه وي زه به يي ډاکټر ته
بوځم.
قلندر خان بلقيس ته وکتل بيا يي زوی ته وويل: نو تا مخکي ولي نه
ويل؟
زوی يي وويل: هغه بابا ما زره نسواي کولای چي تاته ووايم.
قلندر خان هغو ته تر څو شپبو کتلو وروسته وويل: سمدته ورسئ.
هغوی ډير خوشحاله سول بيا قلندر خان ورته وويل: پيسې در سره
سته که يي درکم؟
زوی يي وويل: يا راسره سته بابا.

قلندر خان جيب ته لاس کړ څو پيسې يې را وکښې ور يې کړې ورته ووييل: ها دا هم واخله شايد ورته ضرورت دي سي.

هغوی چې پيسې واخيستي نو د تيارې نيولو لپاره بيا ولاړل خپل اطاق ته د هغو تر تلو وروسته فوراً هيله د قلندر خان خواته ورغلل قلندر خان د زوی او مېرور د تگ وروسته هغو ته په ليدو وخنډل هيله هم موسکې سوه بيا يې وويل: کاکا جانه ولي مو وخنډل؟

قلندر خان وويل: مور او پلار که هر څومره ناپوه يې خو د اولاد په هر حرکت پوهيږي ما به هم چې کله ځوان وم پلار ته بهاني کولي چې کله مي ميرمن بازار ته د سودا او يا تفریح لپاره بيول نن يې دا دی زما زوی ماته کوي دی فکر کوي چې پلار مي نه پوهيږي.

هيلې تر موسکا وروسته وويل: کاکا تاسو هغوی ولي مجبوره کوئ چې درواغ درته ووايي ولي بنځو باندي دومره بنديزونه لگوئ ايا بنځه انسانه نه ده؟ که څنگه؟ ولي هغه د نارينه پخیر په پښتني ټولنه کي آزاده نسي گرځيدلای؟

قلندر خان تر ساه اخيستو وروسته وويل: لوري! د لندن مليکه څه نوميري زما څخه يې نوم هير دی؟ هيلې وويل: مليکه البزابيته نوميري.

قلندر خان وويل: آيا هغه کله يوازي او آزاده دباندې راوتلي ده؟ يا د نورو ريس جمهورانو يا باچاهانو لوني او ميرمني دباندې يوازي راوتلي دي بيله ساتونکو؟ هيلې وويل: نه کاکا.

قلندر خان وويل: ولي هغه آزادي او يوازي نه راوځي؟

هيلى وويل: حُڪه چي هغه په ٽولنه کي يو خاص شخصيتونه دي د هغو مقام تر عامو خلکو لور دی چي هغوی ته څوک تاوان ور ونه رسوي نو حُڪه ساتونکي ور سره وي.

قلندر خان وويل: مور هر يوه پښتانه ته لوني،خويندي، ميرمني همداسي حيثيت لري لکه يو ملېکه او شهزادگی نو حُڪه د ساتونکو پڅير د هغو ساتنه کوو مور پښتانه يو مثل هم لرو چي مال تر سر قربان او سر تر ناموس مور ته تر خپل سر هم د خپلي لور، خور او ميرمني عزت ارزښت لري دا چي خلک تبليغات راپسي کوي چي پښتانه د بنځو قدر نلري هغوی اصل کي دا غواړي چي زمور بنځي دي هم داسي بي ارزښته سي لکه دوی چي خپلي بنځي بي ارزښته کړېدي امريکا او نورو خارجي هيوادو کي آزادي ورکول سوېده خو ته به تر ما بنه خبره يي چي هلته هره ورځ پر څومره زياتو انجونو زور زياتی کيږي څومره بده رويه ور سره کيږي آيا دا د بنځو حقوق دي؟

بيا قلندر خان وويل: دوی وای مسلمانان په خاصه توگه پښتانه بنځو ته د کار کولو اجازه نه ورکوي دا د بنځو سره ظلم دی آيا دا ظلم دی چي مور مسلمانان او پښتانه نارينه پر ځان يخ، گرمي، غم، درد، ستونزي مشکلات تيروو کار کوو پيسي گټو دوی ته ډوډی او د ژوند اسانتياوي برابر وو آيا دا ظلم دی چي مور يي پر دوی کوو؟ که يي د ځان سره يخ، لمر، غم، ستونزو او مشکلاتو او سختو کارو ته د دوی پڅير د ځان سره ودروو بيا خو نو دا د بنځو حق سو دوی مهربانه دي چي دا حق يي ورکړیدی خو مور چي هوسا، آرامي د هره درده او ستونزي ليري مو پر کور کښينولي دي هره غوښتنه مو ور پوره کړيده ظالمان بلل کيږو.

د قلندر خان تر خبرو وروسته هيلي وويل: رښتيا هم كاكا ډيري
بنايسته او د قناعت وړ خبرې مو وكړې همداسي ده مور د ليري
خايه فيصله كول چي كندهاريان يا پښتانه داسي دي و هاسي دي خو
ز مور تصور او حقيقت ډير فرق سره لري.

هيله تر څه خبرو وروسته د قلندر خان ميرمني ته ورغله چي پر بام
يي خواږه ولني پاكول د قلندر خان ميرمني هيلي ته وويل: څنگه دي
لوري يو څه سات دي تير دي دلته خداي نكره دېغت ونكړي؟
هيلي وويل: يا خاله ډير سات مي تير دي.

د قلندر خان ميرمني وويل: څنگه سو لوري هغه خط دي وليكي؟
هيلي وويل: كوم خط خاله؟

د قلندر خان ميرمني وويل: ولي هغه تا چي ويل زه پسي راغلي يم.
هيلي وويل: ښه ښه هغه ښيي بس په اخته يم وبه يي ليكم هغه شپانه
به معلومات راكړي؟

هيلي ددې خبرې په اوريدو تكان وخورى چي دا خبره مي څنگه تر
خوله ووتل.

د قلندر خان ميرمني په حيرانتيا وويل: كوم شپانه؟

هيلي فكر وكړ بيا يي وويل: هغه كله چي غرمه زه د كليوالو سره
ليدو ته ولاړه سم هلته پر هغه غره باندي يو هلک دی پسونه ور
سره يي هغه ويل زه معلومات دركوم.

د قلندر خاني ميرمني د غره خواته وكتل بيا يي د غره خواته اشاره
ورته وكړه ويويل: دا غر يادوي؟

هيلي وويل: هو.

د قلندر خان ميرمني وويل: هلته خو ما تر اوسه كوم شپانه نه دی ليدلی او نه هم كوم شپانه هلته ځي ځکه وچ غر دی و اوبه نسته ورباندي.

هيله حيرانه سول چي دا څه وايي خو وروسته يي فکر وکړ چي عثيم خو د سهار مخکي هلته پسونه پيايي او دوی په دي وخت کي بیده وي نو ځکه يي نه ويني.

کله چي شپه نيمايي ته ورسيدل او ټول په خواږه خوب بیده سول نو هيلي و عايشي ته وويل: هله عايشي ورسه نو کيلي راوړه.

عايشي د قلندر خان د سر څخه هغه کيلي راوړل او هيلي ته يي ورکړه بيا يي ورته د ژر راتگ وويل هيلي هم وعده وکړه چي ژر به راځي. هيلي دروازه خلاصه کړل او د غره پر طرف ولاړه کله چي غره ته ورسيدل نو عثيم ورته په انتظار ناست وو تر سلام او روغبر وروسته عثيم وويل: اماده يي د معلومات لپاره؟ هيلي وويل: هو.

عثيم وويل: درځه دننه ورځو.

هيلي په حيرانتيا وويل: دننه؟

عثيم وويل: هو درځه چي زه در سره يم د مړه ماره مه بيريزه.

هيله موسکي سوه بيا يي وويل: د مړه ماره نو څوک بيريزي؟

عثيم په موسکا وويل: دا زمونږ کندهاريانو يو توکه ده چي د متل پخیر يي استعمالوو.

هيلي وويل: تاسو کندهاريان خو هم.

بيا دواړه د شمشير غار پر طرف روان سول پر لاري عثيم وويل: هيلي کله چي ته د هوايي ميدان څخه تر عينو ميني پوري بيا د عينو

مینی خخه تر دی خایه پوری او دلته په خو ورخو اوسیدو کی آیا تا
د یو چا سره بی ادبی زیات معاف یو هلک ولیدی یا دی یو څوک
پر بچه بازی ولیدی؟

هیلي وویل: یا ولي؟

عثیم د هیلي خواته مخ واریو بیا یی په زهیره وویل: نو بیا تا ولي
مور کندهاریانو ته د بچه بازه نوم استعمال کړ؟

هیله حیرانه سول چې په دی عثیم څنگه خبر سو چې دی او مور
کندهاریان په بچه بازه یاد کړې وه بیا یی وویل: ته څنگه خبر سوي
په دی؟

عثیم هم حیران سو خو بیا یی وویل: تا نه یادوم البته دا ځنی خلک
مور کندهاریان د بچه بازه په نوم یادوي ته پوهیږې هیلي ته دلته نه
یی زیریدلي اول چې دلته رالی لهجه دی یو ډول وه خو تر څو
ورخو اوسیدو وروسته دی لهجه زمور کندهاریانو پخیر سول تا چې
یو نابله څوک وویني هغه به حتمي وایی چې ته همدلته زیریدلي یی
کندهاری یی ولي چې ستا لهجه کندهاری ده کندهار ته هم داسی
مهاجر راغلي دی چې زیریدلي به بل ځای یی خو اوسیری به په
کندهار کی یا به د بل ځای یی کندهاری لهجه به یی زده کړې وي
هغوی چې اوس هره بده پېښه کړي نوم د کندهار پری بد سو ځکه
لهجه یی کندهاری ده بل دا چې ښه او بد هر ځای سته زه دا نه وایم
چې ټول کندهاریان نو ملایکی دی یا ټول بد دی خو زمور زړه درد
وکړي چې کوم کار چې مور کړی ندی او نوم مو هسی بدنام دی
هغه هم یوازي بد کس نه یادیږي بلکی ټول کندهار یادیږي.....

هیلي وویل: صحتی دی بابا اول ما هم دا فکر کوی چې کندهاریان
څومره وحشیان دی خو چې د نږدی می ولیدل پوه سوم چې هغه هر
څه صرف اوازي وې چې د کندهاریانو په هکله ویل کیدلي.

عٿيم وويل: خير پريڙده يي راڻه دننه زه به يواري په دا لرگي اور بل ڪرم تر څو رڼا جوړه سي.

عٿيم په لرگي اور بل ڪر بيا دواړه دننه شمشير غار ته ورغله عٿيم د شمشير غار دننه به اور يوې خوا و بلي خواته ڪوي او هغه ځايونه به يي هيلي ته تشريح ڪول عٿيم و هيلي ته ډير معلومات ورکړل نور هم مخته تلي څو هيلي وويل: د نن لپاره همدومره بس دي ځکه سهار ڪيدو ته لږ وخت پاته دي هلته به عايشه خور راته منتظره وي ڪاڪا هم نن سبا وختي راکښيني.

عٿيم وويل: سمدې چي ستا خوبه يي درځه ته تر مخه سه داسي نه پيري دي راځه يوسي.

هيلي په موسڪا وويل: زه د پيري څخه نه بيريرم هغه هغه څوک بيريري چي په کوچنيوالي يي انا د پيريانو ڪيسي ورته ڪري وي.

عٿيم لاندي کښته سو بيا يي هيلي ته لاس ونيوي بيا يي وويل: زما لاس ونيسه داسي نه وغورځيري.

هيلي خپل لاس د عٿيم په لاس ڪي ورکړ ڪله چي عٿيم د هيلي لاس لمس ڪر نو د سکون او آرام احساس يي وکړ بيا عٿيم نرمه موسڪا وکړه تر راکښته ڪيدو وروسته يي هيلي ته وويل: درځه زه به تر دروازي در سره ولاړ سم.

هيلي وويل: يا داسي نه يو څوک دي وويني بيا به غلط فکر وکړي.

عٿيم وويل: سمدې نو ښه ورځ درته غواړم الله دي مل سه.

هيله په ځغاسته ڪلا ته راغله دروازه يي قلف ڪړل خو ڪيلي يي هيره سوه چي د قلفه يي وکاري ڪله چي خپل اطاق ته ولاړه نو عايشي ورته وويل: دروازه دي قلف ڪړه؟

هيلي وويل: هو.

عایشی وویل: نو کیلی دی څه کره؟

هیلي وویل: اف زما خدایه کیلی خو می قلف کی هیره سوه.

عایشه ډیره وار خطا سوه بیا یی وویل: دا تا څه وکره د بابا د راکبښتو وخت هم دی اوس به څه کوو؟

هیلي وویل: ته وده زه کاکا ته وگورم چي راکبښتلی دی که نه.

هیلي چي کله وکتل نو قلندر خان بیده وو ژر یی عایشی ته وویل: عایشی کاکا بیده دی ته ورسه کیلی د دروازی څخه وپسه د کاکا سر ته.

عایشه ورغله تر څو د قلف څخه کیلي راوړي خو کله چي د قلندر خان خواته نږدي سوه نو هغه د خوبه راکبښتلی سترگی یی پر عایشی ولگیدلي ورته ویویل: څه کوي دلته؟

عایشی په بنده بنده لهجه وویل: اغغغه بابا ما ویل اودس او لمونځ به وکړم.

قلندر خان وویل: دومره وختي؟ ورسه بیده سه اوس وختي دی چي مور د لمانځه څخه راغلو وبه یی کړي.

عایشی وویل: سمده بابا.

کله چي عایشه روانیدل نو د قلندر خان سرته یی د کیلی ځای ته وکتل چي په همدې دمه پر میخ وځړیدل د عایشی سترگی د حیرانتیا څخه راوختلي بدن یی په ریریدو سو، قلندر خان د عایشی په لیدو خپل سر ته وکتل بیا یی عایشی ته وویل: څه شي ته گوري؟

عایشی بیا په بنده لهجه وویل: هیییخ نه بابا زه به بیده سم.

قلندر خان وویل: ورسه لوري!

عایشه په ریزیدلي بدن دننه ولاړه قلندر خان د خان سره وویل: لکه
چي د خوبه وه لیونی.

کله چي عایشه دننه ولاړه نو هیلې ورڅخه په تلوار پوښتنه وکړل:
کېلی دې د بابا سر ته وځړول؟

عایشه چي حیرانه او په فکر وکي غرقه وه وویل: هو ومي ځړول.
هیلې په موسکا وویل: ډیر بڼه شکر خدایه.

بیا هیلې وویل: بڼه نو عایشې زه به بیده سم.

عایشه چي لا هم په فکر وکي وه وویل: سمدې بیده سه.

هیلې او عثیم به هره ورځ سره لیدل عثیم به هیلې ته معلومات
ورکول د عثیم او هیلې تر منځ ملگرتیا ډیره ټینګه سوې وه عایشې
به هم هره ورځ چي کله هیلې ته کیلې راوړل نو په خپګان به یې
هیلې ته پلاس کي ورکړه یوه ورځ کله چي هیله د عثیم لیدو ته
ورغله نو گوري چي د عثیم پر ځای هیڅوک نسته هیلې فکر وکړ
چي شاید عثیم ور سره ټوکي کوي ځان یې پټ کړیدی نو ځکه
شاوخوا ورپسې گرځیدل او د عثیم عثیم نارې به یې ور وهلې خو
تاریکه زیاته وه څوک معلومیدل هم نه او د عثیم درک هم نه وه
هیله د شمشیر غار خواته ورغله خو هلته هم څوک نه وه وروسته
یې فکر وکړ چي شاید عثیم ته کار ور پیدا سوې وي یو ځای ته به
تللی وي نو ځکه بیرته کور ته د تلو په نیت روانه سول خو چي مخ
یې د کور طرف ته واړوی نو بدن یې په ریزیدو سو لاسونو او
پښو یې حرکت پرینوی ځکه یو نا آشنا او عجیب خلک یې ولیدل
چي دې ته گوري.

عثیم په ستړیا او ساه اخیستلو خپل ځای ته ځان را ورسوی او د
هیلې د راتلو په انتظار سو خو تر څو شپبو وروسته یې په تعجب د

شمشير غار خواته وکتل وبلیدل چي هیله را روانه ده عثیم د هغي په لیدو ولاړ سو او موسکی سو خو کله چي هیله عثیم ته نږدي سول نو عثیم ته هیله څه بل ډول معلومه سوه عثیم ورنږدي سو بیا یی وویل: هیلی ته ښه یی؟

هیلی په کراره وویل: هوووو.

په دي سره د هیلی سترگی پتی سوی لاندي لویدل چي عثیم ژر ونيول او نارې یی کړی: هیلی! هیلی!.

خو هیلی ږغ نکوی عثیم یی مخ سره وښوروی خو هیله په حال کي نه وه بیا عثیم ناره کړه: مازره، کمطمه، قسوره، طیكله؟

تر څو شپبو وروسته څلور ځوانان راغلل ویویل: ها وروره.

عثیم په درد وویل: د بی عقل زامنو ما تاسو ته نه وه ویلي چي تر څو زه راحم پر هیلی پام کوی؟

هغو څلورو ځوانانو کي یوه وویل: وبخښه وروره مشر خان غوښتي وو مور هلته اخته سوو چي دا راغلي وه.

عثیم وویل: دا کوم د احمق زامن وه چي زما د منعي سربریره هم ددی مخته راغلي وه.

یوه وویل: هغه وروره د مشر خان میلمانه وه هغوی په دي نه وه خبر.

عثیم وویل: بی عقلانو د هغو سره دا یو کار مي در سپارلی وو هغه مو هم سم ونکړ.

هغو څلورو ځوانانو وویل: وبخښه وروره په دي څه نه دي سوي صرف د بیړي بی هوښه سوږده.

عثیم وویل: دا که یی زړه دریدلی وای نو بیا؟

هغو څه نه وويل چپه خوله سول او سرونه يي لاندي وځړول بيا عثيم هيله په غير کي پورته کړل د قلندر خان د کور پر طرف يي روانه کړل کله چي عثيم هيله د کور پر طرف روانه کړې وه نو پر لاري يي د هيلي مخ ته وکتل تر سترگو يي اوبسکي راغلي پر توله لاري يي ژړل. کله چي کور ته ورسيدی نو د هيلي اطاق ته يي وخيړول کله چي اطاق ته دننه سول نو عايشه چي هيلي ته په انتظار وه کله چي يي دروازه خلاصه وليدل نو بدن يي په ريزيدو سو او په وارخطايي ولاړه سوه د اطاق پای ته ولاړه بدن يي په ريزيدو سو عثيم چي هغه وارخطا وليدل نو وويل: مه بيريره خور زه تاته تاوان نه در رسوم.

عثيم هيله پر کت پرستل عايشه چي لا هم د اطاق پای ته ولاړه وه هيلي ته يي په بيره وکتل عثيم وويل: دا بنه ده صرف بپریدلي ده.

بيا عثيم وويل: يو خبره واوړه هغه دا چي څه چي تا وليدل بايد هيله او نوره کورنی در څخه خبره نسي که نه بيا به دي خير نه وي زه نه غواړم دا زما څخه څوک جلا کړي.

وروسته د اطاق کلکين خلاص سو نرم باد جاري سو. کله چي لمر راوختی نو د هيلي د اطاق کلکين ته نږدې درختي ته يو چوغکه راغله د هيلي د اطاق خواته خو د کبنيستو سره سم د لاندي خوا څخه کوچنيانو په ډبره وويشتل ډبره د چوغکي پر وزر ولگيدل په دي سره هغه په هوا سول خو تر څو شپبو وروسته بيا په داسي حال کي راغله چي تر وزر يي ويني بهېدلي تر څو شپبو وروسته چي کله هيله راکبنيستل نو هغه چوغکه د کوچنيانو په ليدو والوتل. عايشه لا هم پر خپل حای بي حواسه ولاړه وه چي تر څو شپبو وروسته هيلي سترگي خلاصي کړې او راکبنيستل کله چي يي

عایشه وارخطا ولیدل نو ویویل: څه پېښه ده ولي داسي وارخطا ولاړه يي؟

عایشي تر څو شېبو وروسته ویویل: هیبېڅ نه بس همداسي.

هیلي ویویل: ښه ښه پوه سوم ما بد خوب ولیدی لکه چي په خوب کي مي لوی لوی چیغې وهلي دي چي ته دومره بېریدلي يي وبخښه نو.

عایشه څه سمه سول بیا يي ویویل: یا کومه خبره نه ده.

هیلي ویویل: ډیر بد خوب مي لیدی خوب مي لیدی چي زه د عثیم لیدو ته ورغلم خو هغه هلته نه وو بیا چي کله زه د شمشیر غار خواته ورغلم نو هلته مي ډیر یو عجب خلک ولیدل غټ غټ مخان يي وه لوی لوی پښي يي وي او پښي يي شا طرف ته اوبنتي وي ما چي هغه ولیدل نو سخته وبیریدم ټول حواس مي د لاسه ورکړل خو په یو رکم مي ځان تر عثیمه ورسوی.

عایشي ویویل: دا عثیم څوک دی؟

هیلي ویویل: دا هم هغه هلک دی هغه ماته چي د شمشیر غار په اړه معلومات راکوي هغه ډیر ښه هلک دی عایشي.

عایشي نور څه نه ویویل هیلي چي کله دباندې وکتل نو وپلیدل چي لمر راختلی دی بیا يي ویویل: اوه زما خدایه دا څومره ناوخته دی عثیم ته هم نه ورغلم هغه به څومره ماته انتظار وو.

کله چي شپه راغله او نیمایي ته ورسیدل نو هیلي بیا د عثیم سره د لیدو امادگي ونيول عایشي هغي ته کیلی ورکړه هیله دباندې ووتل او د عثیم پر طرف روانه سول عایشي هغه د کلکین څخه څارل.

هیله چي کله د شمشیر غار غره ته ورسیدل د عثیم د کښینستو ځای ته ورغله او کله چي يي هغه ولیدی نو سلام يي ورته ووايه عثیم مخ اړولی وو په فکر وکي وو خو کله چي هیلي ورته سلام ووايه

نو هغه اول خپل سترگې د اوبنکو پاكي كړې بيا يې وعلېكم السلام
ورته ووايه بيا يې وويل: ته راغلي؟

هيلي وويل: هو وبخښه تيره ورځ بیده سوي وم نه راغلم ته به
انتظار وي؟

عائشي هيله د كلکين څخه ليدل چي خبرې کوي خو هلته هيڅوک نه
معلوميدل بيا پر کټ باندي پریشانه کښينستل نه پوهيدل چي څه
وکړي په فکرو کي سوه. عثيم خوشحاله سو چي هيله د تيري
ورځې په پيښه نه ده خبره بيا يې وويل: نه هيڅ خبره نه ده زه هم يو
څو شېبې انتظار وم بيا ولاړم.

د هيلي د عثيم لاسته پام سو چي يو برخه يې توره سوي وه بيا يې
په حيرانتيا وويل: دا په لاس دي څه سويدي؟

عثيم وويل: دا ستا د قلندر خان کاکا لمسيان ډير شوخان دي ډبرې
يې سره غورځولي هغه يې زه وويستم خو ته فکر مکوه زيات نه
دی زخمي.

هيلي په گونجي تندي نيولو ورته وويل: ولي هغه ډبره د موم څخه
جوړه وه چي نه يې زخمي کړی زه ځم کور ته ملهم درته
راوړم.

عثيم وويل: يا يا تکليف مکوه.

هيلي وويل: يا ته صبر زه يې راوړم.

کله چي هيله روانيدل نو عثيم تر لاس ونيول ورته ويويل: زه سم
يم.

د عثيم تر سترگو اوبنکي راغلي په ژړا يې وويل: بيا يې سبا راوړه
اوس مه راڅخه ځه.

هيله حيرانه سول بيا يي په حيرانتيا وويل: عثيمه ته ښه يي څه خبره ده؟

عثيم اوسنکي پاكي کړې دا چې هيله په ځان پوه نکړي چې دی ورباندي مين دی نو ځکه يي وويل: نن مي مور وياديدل.

هيلې وويل: هغه چيري ده؟

عثيم وويل: وفات سویده.

هيلې وويل: اف خدايه الله دي يي وبخښي.

بيا هيلې وويل: ليونيه نو ژارې ولي خو دعاوي ورته کوه هغه ستا په ژړا ډيره درباندي زهيريزي هغه به په قبر کي ډيره نا ارامه يي.

بيا تر څو شېبو وروسته هيلې وويل: بس يي کړه نو کوچنی خو نه يي چې ژارې.

بيا يي خپل پورنی واخيستی او د عثيم اوسنکي يي په ورپاكي کړې بيا يي وويل: څومره ښه هلک دی خو چې ژړلای يي نه مه ژاره بره سباته چاکليت درته راوړمه پوپک درته راوړمه.

عثيم په دي سره موسکی سو بيا يي وويل: دا دی کندهاری لهجه دي هم زده کړه.

هيلې وويل: هو نو ډير وخت مي کيزي چې راغلي يم او ستا لکه چې دا د بره لغات ته فکر سو چې ما وويل ځکه کندهاريان خو خبرو کي بره يا باره ډير وايي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: نو تا يوازي دا باره زده کړه؟

هيلې وويل: هو نو دومره وخت خو مي هم نکيزي چې ټوله لهجه زده کړم.

د دوی په خبرو سره وخت ناوخته سو بیا هیلې وویل: عثیمه نن ناوخته سو بیا به سبا د معلوماتو په اړه وږغیږو.

عثیم وویل: صحي دی چې ستا خوبه یې او هو سباته زما پلار جان ستا لپاره میلمستیا جوړه کړیده بیا وختي راسه نو.

هیلې وویل: زما لپاره؟

عثیم وویل: هو ستا لپاره ولي ته نه راځي؟

هیلې وویل: یا درځم ولي نه درځم خو زما مطلب دا چې ستا پلار جان زما په اړه څه خبر دی؟

عثیم وویل: ما ورته ويلي دي ستا په اړه چې داسي مسافره ده داسي دی و هاسي دی هر څه مي ورته ويلي دي بیا مي پلار جان وویل چې دا خو زموږ ټولو میلمنه ده نو قلندر خان ولي کور کي بندي کړیده نو تیره ورځ يي راته وویل چې سباته هيله در سره راوله.

هیلې وویل: نو زه به څنگه درسم ځکه ته خبر یې چې زه دلته پټه راځم او دومره وخت وي هم نه چې در سره ولاړه سم ستاسو کور به هم لري وي؟

عثیم وویل: یا نږدي دی همدلي شاوخوا کي دی ته سباته لږ وختي راسه ان شاءالله بیرته دي د تیر پڅیر وخت ته را رسوم.

هیلې وویل: صحي دی سباته وختي راځم.

وروسته هیلې د عثیم څخه خدای په امانې واخیستل او د کور پر طرف روانه سول کله چې د غره څخه راکښته سوه نو په دې وخت کي عبدالله چې د کور څخه دباندې راوتلی وو غوښتل یې چې چای جواب وکړي چې یو دم یې سترگي پر هیلې ولگیدې چې د غره څخه راکښته سول. عبدالله سترگي پلاسو سره ومبلي چې شاید زه د خوبه یم خو چې وپکتل نو هيله د قلندر خان د کلاء پر طرف

روانه وه عبدالله يواري غره ته وکتل بيا يي هيلي ته وکتل تر خو شپبو يي هيلي ته کتل چي بيا هيله په کراره کلاء ته ننوتل عبدالله ډير حيران سو چي هيلي په دا نيمه شپه په غره کي څه کول خو څه يي ونه ويل د سبا په انتظار سو چي سباته به يي سم معلومات وکړم. کله چي تر خوب وروسته هيله راکښښتل نو دباندي ووتل د قلندر خان د مړندو سره په بانډار مصروفه سول چي د قلندر خان زوی محمود راغلی او هيلي ته يي د لاس ساعت ونيوی ورته ويويل: هيلي خور دا ستا لپاره.

هيلي په موسکا وييل: په کومه خوشحالی کي؟

محمود وييل: هغه ورځ دې پياد ده چي ما و تاته وييل چي بابا د کار لپاره پيسې نه راکوي چي تا راته وييل چي اول يو کار کي تجربه تر لاسه کړه....؟

هيلي وييل: هو پياد مي دي.

محمود وييل: زه په هغه ورځ ولاړم د موټرانو د مستري يو ملگري سره مي شاگردې شروع کړه چي په ډير لنډ وخت کي مي کار ځني زده کړ بيا مي يو بل ملگري راته وييل چي راسه گاراج کي کار راسره وکړه اوس د هغه سره کار کوم ۲۵۰۰۰ افغانی راکوي نن مي اول معاش واخيستی او تاته مي دا دی يو کوچنی او ناچيزه تحفه راورل ځکه دا هر څه ستا د مشورې لکبله ما تر لاسه کړه.

هيلي د محمود څخه ساعت واخيستی بيا يي ورته وييل: ډيره مننه خو دي ته اړتيا نه وه.

محمود وييل: يا هيلي خور ته خو زما د معاش نيمايي حق را سره لري خو ما دا کوچنی تحفه درکړل همدا په ډير څه راڅخه قبول کړه.

هيلي وويل: ولي نه وروره خو يو مشوره بله درکوم هغه دا چي د معاش پکار کي ته پرمختگ نسي کولای د ژوند په تيريدو به خوشحاله يي چي تاته هره مياشت ژر معاش حواله سي خو که خپل شخصي کار شروع کړي هم به پرمختگ پکښي وکړي هم به د ژوند په خوند پوه سي.

محمود وويل: خو خور زه به خپل شخصي کار څنگه جوړ کړم ځکه زما سره دومره پيسي هم نسته چي يو گاراج او سامان په رانيسم.

هيلي وويل: هر چا چي اول کار د پيري سرمايي په مصرف شروع کړي وي حتمي يي تاوان کړيدی ځکه دوی ته يي د تاوان او گټي اړخونه نه معلوميري د کار شروع بايد تل د کوچني ځايه څخه وي کرار کرار بايد پرمختگ پکښي وسي.

محمود وويل: خو هيلي خور چي د کوچني ځايه يي پيلوم نو تر ۲۰۰۰۰۰ افغانيو پوري مصرف کيزي بابا ته چي ووايم وايي چي بيکاره ته شی نسي کولای لت يي ... بس دا خبري راته کوي.

هيلي وويل: بابا ته مه وايه زه مي پلار ته وایم چي هغه يي راواستوي بيا ځانته کار په جوړ کړه.

محمود وويل: هيلي خور دا څه وايي زه به ستا څخه هيڅکله پيسي وانخلم ته ميلمنه يي زمور او مور د ميلمنو څخه هيڅ نغواريو.

هيلي وويل: شابوښ يو وار خور وايي بيا راته ميلمنه وايي پردی کوي مي.

محمود موسکی سو بيا يي وويل: ميلمنه مي په دې درته وويل چي تا ويلي وه چي زه دلته د شمشير غار په اړه د معلوماتو راټولولو لپاره راغلي يم يو څه وخت لپاره ته بيرته ځي ځکه مي ميلمنه درته

وويل خور خو مي بايد تل راسره پاته سي ولاړه نسي خو ته زمور
خخه ځي.

هيلي په موسكا وويل: يا اوس خو دي نو پردی كړم.

محمود هم موسكى سو بيا هيلي وويل: يا وروره زما پلار ډيري
پيسي لري دا ۲۰۰۰۰۰ د هغه په پيسو كي داسي دي لكه ۲ افغانی
خو دلته ستا ژوند په جوړيدلای سي بيا چي يي پيدا كړي بيا به يي
بیرته راکوي همداسي يي نه در پريږدم.

هيله او محمود دواړه موسكي سوه بيا محمود وويل: صحي دی.

هيلي وويل: نن ما بنام به زه بابا ته ووايم شايد په دا يو څو ورځو
كي يي راواستوي بيا به بانک ته پسي ورسو.

محمود وويل: صحي دی هيلي خور مننه ژوندی اوسي.

كله چي ما بنام سو نو هيلي د عثيم د ليدو لپاره امدگی شروع كړي
او د وخت داخليدو سره سم هيله د عثيم پر طرف ورغله كله چي
هله ورسيدل نو عثيم ورته په بي صبری انتظار وو تر روغبر
وروسته عثيم وويل: څو؟

هيلي وويل: هو.

عثيم وويل: خو زه يو شرط لرم هغه دا چي زه غواړم تا حيرانه كړم
نو ځكه تر هغه ځايه ته بايد سترگي پټي كړي.

هيلي وويل: خو غوځاره به سم كه مي سترگي پټي كړي.

عثيم وويل: نه غوځاريزي زه لار در بنيم.

هيلي وويل: صحي دی.

عثيم وويل: نو سترگي دي وترم؟

کله چي د سټېج پر مخ د هيلي کيسه تر دې خايه پوري راورسيدل نو بيا هيلي گډونوالو ته وويل: په هغه ورځ زه نه پوهيدم چي عثيم ولي زما سترگي را پټوي هغه خو ماته ويلي وه چي ما حيرانوي نو ځکه سترگي راتري خو حقيقت دا نه وه حقيقت دا وه چي په هغه ورځ عثيم زه بل خاي نه بلکي شمشير غار ته بوتلم سترگي يي ځکه راترلي وي چي زه ونه بيريزم خو که زه خبره سوې وای نو زړه به مي دريدلی وای نو ځکه عثيم داسي وکړه.....

تر څه تگ وروسته عثيم وويل: بس ودريره راورسيدو.

کله چي عثيم د هيلي سترگي ور خلاصي کړي نو هيلي تر څو شېبو وروسته وليدل چي ددې ومخته څو بنځي ولاړي دي په لاس کي يي د چاکلېټو ډک لوبسي نيولي دي هيله حيرانه سول خو عثيم ورته وويل: هيلي! زموږ کندهاريانو داسي رواج دی چي کله يو خاص څوک لکه نوې ناوې، نوی زوم يا هم چي د حج څخه څوک راغلي وي يا داسي نور زموږ کورو ته راځي نو بنځي يي پر سر باندي چاکلېټ اچوي چي دې ته دوی خونی وايي کندهاری لهجه کي ستا اجازه ده؟

هيله هغو ولاړو بنځو ته ورنږدي سوه د هري يوې سره تر روغبر وروسته به هغو د هيلي پر سر چاکلېټ اچول او پر تندي به يي مچول(بنگلول) د بنځو سره تر معرفت او مجلس وروسته هيلي عثيم ته وويل: ستا پلار چيري دی؟

عثيم وويل: بابا راځي د ملگرو سره يي مجلس درلودی ويل يي چي ژر درځم هيلي ته ووايه چي خفه کيږه مه.

هيلي شاوخوا کتل بيا يي وويل: عثيم! دا ستاسو څه نا آشنا خای دی موږ ډير ليري راغلي يو د کاکا د کلي څخه که لږ ځکه هلته نږدي

ما مخکي دومره زياتې رڼاگانې، څراغان او داسې بنگلې نه وې ليدلې؟

عثيم وويل: يا نږدې يو خو داسې خبره ده چې مخکي برقونه نه وه دا نن ستا د بخته برق راغلی دی او د کاکا د کلي څخه زموږ کلی ځکه نه معلومېږي چې مينځ کي مو غر دی.

عثيم د هيلې فکر وړ واړوی بيا يې وويل: هغه دی بابا هم راغلی.

هيلې چې د هغه پر طرف وکتل ليري يې يو سړی وليدی چې د څو نورو کسانو سره را روان وو کله چې هيلې ته رانږدې سول د عثيم پلار خپل ملگرو ته وويل: تاسو دلې ودرېږئ.

هغوی چې کله ودریدل د عثيم پلار په موسکا سره د هيلې خواته رانږدې سو او سلام يې ورته ووايه. هيلې هم په موسکا سلام ورته ووايه تر روغېر وروسته د عثيم پلار وويل: عثيمه زويه ما نه وه درته ويلې که زه وځنډېدم خپل ډوډی مو وخورى هيله لور به وږي وي.

عثيم وويل: ما ورته وويل چې ډوډی به وخورو خو دې ويل چې بابا راسي يو ځای به يې وخورو.

د عثيم پلار وويل: نو درځئ.

تر ډوډی خوړلو او مجلس وروسته هيلې د عثيم د پلار څخه خدای په امانی واخيستی تر څه تگ وروسته هيله د هغه مخکينيو بنځو سره هم ودریدل د هغو څخه يې هم خدای په امانی اخيستی د عثيم پلار عثيم او هيلې ته کتل او ورته موسکی کيدی ملگري يې څنگته ودریدل ويويل: څه خبره ده؟

د عثيم پلار وويل: د ميرمني تر مرگ وروسته مي زوی هيڅکله دومره خوشحاله نه وو ليدلی لکه د کومه وخته چې ددې انجلی سره

بي ليدلي دي تل داسي وو لکه د يو څه په تمه چي وي ما به تل کونښن کوی چي پيدا يي کړم خو ونه توانيدم اخير دا دی ده خپله خپله خوشحالي پيدا کړل.

ملگرو کي يي يوه وويل: خو ته فکر کوي چي د عثيم دا خوشحالي به دايمي وي؟

د عثيم پلار وويل: خو زه همدا خبرې ته په تشويش کي يم خو الله جل جلاله ته دعا کوم چي دوی هيڅکله سره جلا نکړي.

تر خدای په امانی وروسته هيله او عثيم دواړه روان سول تر څه تگ وروسته ډيره سخته تياره سول هيلي عثيم ته په موسکا وويل: عثيمه! زه لار نه وينم ما تر لاس ونيسه داسي نه سره ورک سو.

عثيم وويل: صحي دی.

بيا عثيم او هيله تر څو شپو وروسته خپل پخواني ځای ته راورسيدل شپه ناوخته وه سهار ته لږ وخت پاته وو هيلي غوښتل د عثيم څخه خدای په امانی واخلي چي په دي وخت کي د عثيم په نظر کي عبدالله ورغلی چي دوی ته يي پت پت کتل. عبدالله وليدل چي هيله خبرې کوي خو څوک نه معلوميري چي چاته يي کوي هغه پوه سو چي هيله د شمشير غار د پيريانو په قبضه کي ده نو ځکه يي غوښتل چي قلندر خان خبر کړي نو د هغه د کلاء پر طرف ور روان سو عثيم هيلي ته وويل: هيلي ته دلته د يو درو دقيقو لپاره انتظار سه زه بيرته راحم ما يو څه هير کړيدي.

هيلي وويل: صحي دی خو ژر رآه.

عثيم وويل: سمه ده.

تر تگ وروسته څو شېبې تيرې سوې چې عثیم بیرته راغلی هیلې ته یې وویل: دا دی راغلم نو اوس ورسه داسې نه د سهار اذان شروع سي.

هیلې د عثیم څخه خدای په امانی واخیستی او د کلاء پر طرف روانه سول کله چې کلاء ته ورسیدل دروازه یې وتړل عایشې ته تر کیلی ورکولو وروسته بیده سول کله چې غرمه سول او د خوبه راکښېستل نو تر مخ پریوللو وروسته دباندې ووتل قلندر خان او زامن یې ډیر پریشانان ناست وه کله چې هیله هغو ته نږدې ورغله نو د قلندر خان زوی وویل: جنازه یې پر څو بجې ده بابا؟

قلندر خان په غمگینه لهجه وویل: ماښپن پر ۳ بجې ده.

هیلې وویل: څه خبره ده کاکا د چا جنازه ده؟

قلندر خان وویل: د عبدالله.

هیلې وویل: هغه کاکا چې زما لپاره یې چرگ را استولی وو؟

قلندر خان وویل: هو.

هیله ډیره پریشانان سول بیا یې وویل: اف خدایه دا څنگه هغه څنگه مړ سو کاکا؟

قلندر خان وویل: نه پوهیږم لورې ډیر په ظلم یې وژلی دی.

هیلې وویل: اففف خو د عبدالله کاکا د شکله داسې نه معلومیده چې چاته دي یې تکلیف رسولی وي یا دي د چا سره دوښمني ولري.

قلندر خان وویل: نه پوهیږم خو کلېوال وایي چې د شمشیر غار پیریانو وژلی دی ځکه هغه به سهار ډیر وختي دباندې راوتی مسجد ته به راتلی.

هيلي وويل: هر ڇا چي وژلی وي الله دي سزا ورکړي څومره نېک سړی وو.

قلندر خان وويل: رښتيا هم ډير نېک سړی وو هر وخت به يي ستا پوښتنه کول ما ته به يي ويل چي هيله لورکی دباندې باسه دېغت ونکړي خيال يي ساته داسي کوه و هاسي کوه.

هيلي وويل: الله دي يي وبخښي.

کله چي ماښام سو نو هيله عايشي ته انتظار وه خو عايشه خپل په اطاق کي د هيلي څخه پته سول هيله پریشانه وه چي عايشه ولي اطاق ته نه ده ورغلي کيلي ته هم پریشانه وه چي څوک به يي ور وړي ټوله شپه عايشي ته په انتظار سوه خو هغه رانغله نو مجبوره سول بيده سوه تر څه وخت وروسته مرغه راغلی او د هيلي د اطاق پر مخامخ په درخته کي کښينستی او نارې يي کړي شاوخوا يي وکتل بيا يي نارې کړې وروسته په هوا سو د هيلي د اطاق پر کلکين کښينستی تر څو شېبو ناستي وروسته په هوا سو ولاړی.

د عثيم ملگري وويل: ته ورته وايي ولي نه ياره؟

عثيم وويل: که مي چيري د ميني ورته وويل نو حتماً به د ځان په اړه هم ورته وایم خو زه بيريزم که مي خپل اصليت ورته ووايه نو د هغي په زړه کي به زما لپاره وهم او بېره ځای ونيسي او زه نغوایم چي هغه زما څخه وبېريري بلکي مينه راسره وکړي.

ملگري يي وويل: نو اخير څه کول پکار دي کله چي د هغي پايلیک بشپړ سي نو هغه به درڅخه ولاړه سي او دا شايد ډير ژر پېښه سي زه درته وایم چي هر څه ورته ووايه يا به دي خپله سي او يا به دي انتظار ختم سي ځکه انتظار کول تر مرگ هم بدتر دي.

عثيم وويل: فکر به وکړم چي څه کول پکار دي.

کله چي سهار سو هيلي غوښتل د عايشي څخه د تيري شپي د نه ورتگ علت وپوښتي خو عايشي به د خوانبي يا هم د قلندر خان سره ځان مصروفه کوي اخير دا چي هيله تر اخيره ونه توانيدل چي د عايشي سره خبرې وکړي او د تيري شپي د نه ورتگ پوښتنه او د راتلونکي شپي لپاره د کيلي غوښتنه ځني وکړي. کله چي شپه سول هيله په فکرو کي غرقه وه چي نن دوهمه شپه ده چي د عثيم سره مي ندي ليدلي څو ورځي همداسي تيري سوي يوه ورځ سهار تر ناشتي خوړلو څو شپي وروسته د کلاء دروازه وټکېدل قلندر خان چي د کلاء په منځ کي پر کت ناست وو خپل زوی ته وويل: هلکه ورسه وگوره چي دا دروازه څوک ټکوي!

زوی يي وويل: سمدې بابا.

کله چي د قلندر خان زوی دروازه خلاصه کړل گوري چي د استخباراتو پوليس ولاړ دي تر روغبر وروسته قومندان وويل: پلار دي چيري دی؟

د قلندر خان زوی وويل: کور کي دی.

قومندان وويل: ورسه ورته ووايه چي راووخه!

د قلندر خان زوی دننه ولاړی قلندر خان ته يي وويل: بابا د استخباراتو پوليس راغلي دي واي پلار ته دي ووايه چي دباندې راووخي.

قلندر خان حيران سو چي په دا سهار وختي بيا استخبارات څه کوي خو کله چي ور ووتی نو تر روغبر وروسته قومندان وويل: حاجي کاکا څو ورځي مخکي ستاسو يو کليوال وژل سوی وو تاسو به خبر ياست؟

قلندر خان وويل: هو خبر يم ښه مي پيژندی.

قومندان وويل: مور د هيلي په نامه ستاسو په کور کي ميلمنه د هغه د وژني په تور د تحقيق لپاره بيايو.

قلندر خان پير حيران او په غوسه سو بيا يي وويل: ته په سد کي يي چي دا څه وايي؟

قومندان وويل: هو حاجي کاکا په سد کي يم مور د هغي پر ضد ثبوتونه لرو هغه بايد زموږ سره ولاړه سي که نه مور به يي په زوره بوځو.

قلندر خان نور هم حيران سو بيا يي په غوسه وويل: که دي دا دريشي نه واي اغوستي ددي خبرې ما پير بڼه جواب درکوي.

قومندان وويل: گوره حاجي کاکا مور دپته مه مجبوره کوه چي د زور څخه کار واخلو.

قلندر خان وويل: چي په تا نکيري هغه وکړه لاس دي آزاد هغه دي توپک دي او دا زما سر که تا زما د کور خواته يو قدم هم کښېښوي نو يا به ما وژني يا به تا وژنم.

يو پوليس قومندان ته پت وويل: قومندان صاحب دي ددي کلي مشر دي که مو لږ بي ادبي ور سره وکړه نو کليوال به مو سر د تنه راجلا کړي.

قومندان قلندر خان ته وويل: اوس ځم خو چي بل وار راځم که اړتيا سوه نو د سرونو بازي به هم سره وکړو.

قومندان دا خبرې وکړي بيا ولاړی کله چي يي مشر آمر ته د قلندر خان کيسي جريان ووايه نو هغه ورته وويل: بي عقله تاته چا وويل چي ته د قلندر خان سره داسي بي ادبه خبرې وکړه بيا ته نه يي خبر چي که دوښمن هم د پښتانه ميلمه سو نو د دوستانو پڅير چلند ور سره کوي د پښتنو پر سترخوان دوښمن هم دوست وي بله غلطی

دي دا کريده چي زمور يو اسلامي هيواد او نظام دي کفري هيوادو کي لا هم چي بنخه گفتاروي نو بنخپنه پوليسه در سره بيابي تا در سره بيولي وه؟

قومندان وويل: يا امر صاحب.

امر وويل: بنار ته خبر ور واستوه چي سباته زمور بنخپنه پوليسو ته ضرورت دي راوايستوي.

قومندان وويل: سمده امر صاحب.

کله چي قلندر خان هيله ددي خبري خبره کړه نو هغه ډير وپريدل بيا يي وويل: ما به عبدالله کاکا ولي وژي پر هغه خو زه د خپلي لور پخیر گرانه وم.

قلندر خان وويل: نه پوهيرم چي خه خبره ده چي هغو ولي داسي ويل.

يو ملگري په خغاسته عثيم ته ورخغستل په لنډه لنډه ساه اخيستلو يي وويل: عثيمه عثيمه تکه راولويدل.

عثيم په وارخطايي د خايه ولاړ سو بيا يي وويل: خه وسوه؟

ملگري يي کيسه ورته وکړه په دي سره عثيم عصباني سو فکر او سد يي کار پريښوي ديوال ته يي سوک کش کړ پر سر يي لاسونه ونيول ډير غمگين سو. په دي خبر سره اجمل او بيا د هيلي پلار فرشاد هم خبر سول ټول ډير وارخطا وه د هيلي پلار په هم هغه وخت د طياري تکيټ وکړ او د کندهار پر طرف روان سو تر څو ساعتو وروسته ټول د قلندر خان کور ته راورسيدل هيلي د پلار په ليدو د هغه غير ته خان ور ورسوي او په غير کي يي ونيوي تر سترگو يي اوبسکي رواني سوي پلار يي وويل: مه ژاره لوري هر خه به خدای سم کړي.

تر روغبر وروسته ټولو تر ماښامه بحث سره وکړ بيا قلندر خان وويل: خير تشويش مکوی ان شاءالله چي هيلي کوم جرم کړی ندی نو ثبوت به د کومه کړي دوی.

کله چي سبا سو نو غرمه مهال بيا دروازه وټکېدل کله چي د قلندر خان زوی ورغلی د هغي خوا چي بيرته راغلی نو وي ويل: بابا آمر صاحب راغلی دی.

قلندر خان او ټول دباندې ور ووتل تر روغبر وروسته آمر وويل: حاجي کاکا پير وبخښی چي تکليف درکوو خو دا زمورن وظيفه ده.

قلندر خان وويل: کومه خبره نه ده خو دا ووايست چي بيا څنگه راغلي ياست؟

آمر وويل: حاجي کاکا تاسو شايد تيره ورځ د موضوع څخه خبر سوې ياست لومړی خو بخښنه غواړم چي زما قومندان ستاسو سره بي ادبي کړې وه او بيله بنځينه پوليسو راغلی وو مورن راغلي يو چي ستاسو مېلمنه د تحقيق لپاره قومندانۍ ته بوځو ځکه د هغي پر ضد باندي قضيه ثبت سویده او مورن تر څو څېړنو وروسته ستاسو کور ته راغلو که نه نو تکليف مو نه در کوی بيا ستاسو مېلمنه زمورن مېلمنه هم ده بلکي د ټول کندهار مېلمنه ده خو د قانون ځنځيرانو مو لاسونه راتړلي دي چي بايد د هغي څخه تحقيق وکړو مورن بنځينه پوليسي را وستلي دي که ستاسو خوښه وي ستاسو مېلمنه به زمورن سره ولاړه سي؟

قلندر خان وويل: پوهيرم تحقيقات کول ستاسو حق دی خو ته به ښه خبر يي چي مورن پښتانه يوازي ښځه دباندې نه پريږدو د پردو خلکو سره خو بيخي نه که ته کوم انتقاد نلري مورن به هغه خپله درولو قومندانۍ ته.

آمر وویل: دا خو ډیره بڼه خبره ده ټول داسي راسی لکه زما مېلمانه چي یاست.

قلندر خان وویل: ډیره مننه آمر صاحب ان شاءالله مور به په یو څو دقبکو کي درسو.

د هیلې پلار وویل: آمر صاحب تاسو ویلای سی چي موضوع څه ده؟

آمر وویل: قومندانۍ ته راسی چای به هم راسره وڅښی او په موضوع به مو هم پوه کړم اوس راباندي ناوخته دی قومندانۍ کي کارونه هم زیات دي.

وروسته آمر د ټولو څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړی.

کله چي قلندر خان او نور ټول کور ته ننوتل نو تر مشورو او خبرو وروسته یې غوښتل چي د هیلې سره یو ځای قومندانۍ ته ولاړ سی هیله چي کله روانیدل د قلندر خان د میرمني پر اوره یې په ژړا سر کښینوی ډیره وارخطا وه د قلندر خان میرمني ورته وویل: مه ژړه لوری چي گناه دې کړې نه وي د دنیا هیڅ قانون تاته سزا نسي درکولای په ډاډه زړه ورسه.

هیله د قلندر خان د میرمني په خبرو څه ارامه سوه بیا ټول د قومندانۍ پر طرف روان سول آمر چي کله دوی ولیدل نو ډیر خوشحاله سو تر څه بانډار وروسته د عبدالله بڼه او ورونه هم راورسیدل هغو په ډیره غوسه هیلې ته کتل تر څو شپو وروسته آمر وویل: ستاسو محکمه سباته شروع کیري نن مازي د حاضرۍ فورمه امضاء کړی.

هیلې او د عبدالله بڼه او ورونو فورمه امضاء کړل بیا آمر د عبدالله بڼه او ورونو ته وویل: تاسو ولاړ سی سباته راسی.

هغوی ولاړل بیا امر قلندر خان ته وویل: حاجي کاکا دا یو عجه قضیه ده زه غواړم دا خور ددې قضیې وژ غورم ځکه دا زموږ مېلمنه ده خو قضیه ثبت سویده دا باید سباته ټول رښتیا ووايي زه پوهیږم قتل دې نه دی کړی د عبدالله کورنۍ هم په دې پوهیږي چې دا انجلی قتل نسي کولای خو د بنکېلتیا په خاطر د عبدالله کورنۍ غواړي دې ته سزا ورکړي ځکه ددې په سبب قاتل قتل کړیدی خو ثبوتونه ټول ددې خور پر ضد دي.

ټول ډیر حیران سول بیا د هیلې پلار وویل: قاتل ددې په سبب ولي قتل کوی موږ پوه نسوو او دا قاتل دی څوک چې سزا يي زما لور ته ورکول کيږي؟

امر وویل: که د قاتل په اړه درته ووايم شاید تاسو باور ونکړی ځکه کیدای سي ستاسو لور ستاسو څخه دا خبره پته کړي وي یا هم شاید دا خپله خبره نه وي چې قاتل څوک دی.

قلندر خان وویل: امر صاحب داسي صفا صفا ووايه چې قاتل څوک دی او دا د هغه سره څه پېژني دا خو د کوره نه ده وتلې چې وځي هم زه یا د کورنۍ نور غږې مي ور سره وي.

امر وخنډل بیا يي وویل: حاجي کاکا قاتل دا پېژني او هره ورځ دا ور سره ويني هم ځکه د قتل د ځای سره موږ ددې د پښو پلونه پیدا کړل چې په هغه شپه یوازي ددې پلونه تازه وه پر هغه لاره.

هیله حیرانه سول چې امر څوک یادوي چې قاتل دی او زه يي پېژنم بیا د هیلې پلار وویل: امر صاحب ته پوهیږي چې موږ سخت پریشانه یو نو سم ووايه چې څه خبره ده او قاتل څوک دی؟

امر هیلې ته وکتل بیا يي ورته وویل: ته هره شپه د چا سره ويني؟

په دې سره هيله وارخطا او ټول حيران سول څه يې ونه ويل آمر بيا پوښتنه وکړه وپوښل: ووايه چې ته د چا سره وينې هره شپه؟

هيلې سر لاندي وځړوی څه يې ونه ويل بيا يې پلار وويل: هيلې لورې د آمر صاحب د پوښتنې جواب ورکړه ته د چا سره وينې؟

قلندر خان وويل: آمر صاحب زه چې بېدیرم هره شپه دروازه قلفوم نو بيا دا د چا سره او څنگه وينې؟

آمر وويل: نه پوهيرم چې دا په هوا هلته ځي او که د ديواله اوږي خو هره شپه دا د يو چا سره وينې هغه به دا خپله ووايي.

هيلې بيا څه ونه ويل بيا يې پلار وويل: هيلې ووايه چې آيا ته د شپې دباندې وځي او د يو چا سره وينې؟

هيلې څه نه ويل خو کله چې يې پلار په غوسه باندي ناره کړه چې: هيلې زه څه درته وایم ته زما اواز اوږي آيا ته د يو چا سره وينې؟ هيله وپېريدل په بنده بنده لهجه يې وويل: هو بابا.

په دې سره ټول ډير حيران سول بيا هيلې وويل: خو بابا هغه يو شپانه هلک دی ما د شمشير غار په اړه معلومات ځني غوښتل هغه معلومات راکول.

په دې سره يې پلار هيله ټينگه چپلاخه وو هل بيا يې ورته وويل: نو د بې عقل لورې څوک د شپې ور سره وينې؟

قلندر خان او آمر د هيلې پلار ته وويل: چې آرام اوسه.

د هيلې تر سترگو اوبنکې رواني سوي بيا تر څو شپبو وروسته آمر وويل: هيلې ته پوهيرې هغه هلک څوک دی؟

هيلې څه نه ويل لاندي يې کتل بيا آمر وويل: هغه هلک شپانه نه بلکې د شمشير غار پيری دی.

په دې سره هیلې سر راپورته کړ امر ته یې وکتل ډیره حیرانه وه چې دا څه وایي نور هم ټول ډیر حیران سول د هیلې پلار په حیرانتیا وویل: څه؟!

امر وویل: هو هغه پیری دی او عبدالله هم هغه وژلی دی. هیلې وویل: یا داسې نسي کیدای.

امر وویل: که ته باور نلري نو ورسه نن یې خپله ځانته ثابته کړه که هغه انسان ذات دی نو هغه ستا سره د ورځې ولي نه ویني.....

هیلې او کورنۍ یې کور ته روان سول د نورو سره سره هیلې هم په فکر و غرقه وه چې دا څه یو عجب حالت دی د هیلې په ذهن کې د امر دا خبره څو څو واري تکراریدل: هغه هلک شپانه نه بلکې د شمشیر غار پیری دی.

کله چې کلاء ته ورسیدل ټول په فکر و غرق وه چې شپه سول نو هیلې د اطاق څخه دباندې راووتل پلار یې وویل: اوس چیرې ځي؟

هیلې وویل: بابا زه غواړم د هغه هلک سره ووینم.

پلار یې په حیرانتیا وویل: ته پر سد یې هیلې؟

هیلې وویل: هیلې کوم بابا ما پریرده چې د هغه سره ووینم.

پلار یې وویل: نه پوهیږم چې په تا څه وسول تا د امر خبرې نه واوریدي چې هغه وویل چې هغه پیری دی انسان ندی.

قلندر خان وویل: فرشاده هیلې پریرده چې د هغه سره وویني.

د هیلې پلار په حیرانتیا وویل: څه؟

قلندر خان وویل: زه درته وایم چې هیلې ته اجازه ورکړه چې د هغه سره وویني.

د هيلي پلار او اجمل غوښتل څه ووايي خو قلندر خان وويل: زه درته وایم اجازه ورکړی.

بيا د هيلي پلار هيلي ته اشاره وکړه چې ورسه کله چې هيله ولاړل قلندر خان وويل: فرشاده هغه ستا لور ته هيڅ تاوان نسي ور رسولای که يي ور رسولی نو اول سر کي يي ور رسولی ما ځکه اجازه ورکړه چې ستا لور د سزا څخه يوازي هغه هلک ژغورلای سي.

فرشاد وويل: هغه څنگه؟

قلندر خان وويل:

هيله د شمشير غره پر طرف روانه سول کله چې د عثيم د ناستي ځای ته ورسيدل نو وپلیدل چې عثيم هم هلته ناست دی خو دې ته يي شاده کله چې هيله ور نږدې سول نو په ژړا يي ورته وويل: ولي دي زما سره داسي وکړه؟

ددې په ږغ سره عثيم ژر ولاړ سو اوښکې يي پاکي کړې بيا يي په موسکا وويل: اوووی ته راغلي؟

هيلي وويل: هو راغلم ولي تا فکر وکړ چې ستا د حقيقته خبره سم نو درڅخه وبه بېرېزم زه ددې پوښتنې جواب ته راغلم چې تا ولي زما سره داسي وکړه.

عثيم وويل: هيلي ما غوښتل رښتيا درته ووايم خو زه بېرېدم چې که ته زما په اړه خبره سي چې زه د انسان ذاته نه يم نو ته به زما څخه وبېرېرې او نفرت به راڅخه وکړې نو ځکه مي رښتيا درته ونه ويل.

هيلي په غوسه وويل: نفرت او بېره خو اوس در څخه كوم ځكه ته د پيري سره سره قاتل هم يې عبدالله كاكا څومره نيك سړى وو تا هغه ووژى.

عثيم په اوبنكو ډكو سترگو وويل: هيلي زه قاتل نه يم هغه ما ستا په خاطر ووژى.

هيلي په حيرانتيا وويل: زما په خاطر؟

عثيم وويل: هو ستا په خاطر ځكه زه ستا سره مينه كوم او هغه غوښتل چې په ما و تا كلى خبر كړي او سره جلا مو كړي.

هيلي د درد په خندا سره وويل: واه څومره عجبه مينه دې ده زما په خاطر دې وواژه او قرباني دې هم ورته زه كړم واه ومي منلې كندهاريه اوس مي ښه سم ومنل چې تاسو كندهاريانو هر وخت غمو او ستونزو ته ښځې قرباني كړيدي.

عثيم وويل: هيلي زما څخه غلطې وسوه ځكه زه ستا په مينه كي ليونى سوى وم او يم هغه وخت يوازي ما ستا مينه ليدل هغه وخت زما په فكر كي د جدايى غم راپورته سو هغه مي په دومره سختى ووژى چې تر اوسه به هيچا داسي په ظلم څوك نه وي وژلى خو دا هر څه مي ستا د ميني په خاطر كړيدي.

هيلي وويل: ته خو زما لايق لانه يې نو زما د ميني لايق به څنگه سي ځم نوره د تل لپاره صرف د همدې خبرې د پاره راغلي وم چې تا خپل ضمير او وجدان ته وشرموم.

كله چې هيله روانه سول عثيم وويل: زه دې نه پريردم چې ته زما څخه جدا سي.

هيلي بيرته مخ ورته راواړوى وپويل: نو څه به وكړې ما به هم مړه كړې كه را ونه گرځم؟

قلندر خان، فرشاد او اجمل ټولو د بام د سر څخه هیلې ته کتل چې هغې د عثیم سره خبرې کولې خو دوی یوازې هیله لیدل چې خبرې کوي.

عثیم د هیلې خواته ورنږدې سو د هغې بازوگان یې ونيول بیا یې وویل: تا دا فکر لا څنگه وکړ چې زه به تا مړه کوم.

هیلې وویل: قتل خو ستاسو عادت دی.

د عثیم تر سترگو نوري اوبنکې توی سوی بیا یې په ژړا وویل: داسې مه وایه هیلې زه ستا سره بې حده مینه کوم ما یوازې مه پرېږده زه د هغه ورځې پر تا مین سوی یم چې کله ته اول وار کلي ته راغلي.

هیله د هغه څخه په ژړا روانه سول او کلاء ته یې ځان ورسوی کله چې خپل اطاق ته ولاړل نو ډیر یې وژړل کلکین ته نږدې درخته کې مرغه کبښښتی او نارې یې شروع کړې د هغه په نارو هیلې په حیرانتیا د هغه خواته وکتل بیا یې خپله اوله ورځ وریپاد سول چې دا راغلي وه هم دا مرغه راغلي وو او دې ته په کتو یې نارې وهلي بیا یې د عثیم هغه خبره ور یاده سول چې ویل یې زه د هغه ورځې پر تا مین یم چې اول وار ته کلي ته راغلي هیله پوه سول چې دا هم عثیم دی بیا یې کلکین ورته بند کړ.

سبا ته محکمې ته ټول حاضر سول د محکمې شروع کیدو مخکې آمر قلندر خان ته وویل: تاسو راسی زه تاسو ته د محکمې شروع کیدو مخکې یو څو خبرې وکړم.

ټول ور سره ولاړل بیا آمر وویل: زه مجبوره یم چې باید د قاضي مخکې د هیلې پر ضد راټول سوي ثبوتونه کبښښم که هیله محکمه کې رښتیا ووايي نو که د ثبوتو حاضرولو سره سره قاضي ددې پر ضد فیصله وکړې زه سل په سلو کې باورې یم چې هغه پیری به یا

حاضر سي يا به كوم داسي کار وکړي چي په سبب يي هغه مجرم وگڼل سي او هيله د قضيي څخه خلاصه سي که هغه ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هيله ددې خبرې په اوريدو په فکر کي سول کله چي د آمر خبرې خلاصي سوي نو د هيلې پلار وويل: هيلې د آمر صاحب په خبرو دي سر خلاص سو؟

هيله لا هم په فکر کي وه بيا يي پلار وويل: هيلې!؟

هيله لکه د خوبه چي وي او يو دم راکښيني بيا يي وويل: ها؟!؟

پلار يي وويل: د آمر صاحب خبرې دي واوريدې هغه واي چي ټول رښتيا ووايه که هغه هلک ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هيلې وويل: صحي دی.

بيا ټول محکمې ته حاضر سول محکمه شروع سول تر ثبوتو وړاندې کولو وروسته قاضي هيلې ته وويل: د ټولو ثبوتو وړاندې کولو وروسته بيا هم ته ويلای سي چي ته قاتله نه يي؟

هيله په فکر وکي وه د آمر هغه خبرې يي وريادي سوي چي ويل يي که هغه هلک محکمې ته حاضر سو نو سزا به هغه ته ورکړل سي بيا د عثيم هغه خبرې ور يادي سوي چي ويل يي: هيلې زه قاتل نه يم هغه ما ستا په خاطر ووژي هيلې زما څخه غلطي وسوه ځکه زه ستا په مينه کي ليونی سوي وم او يم هغه وخت يوازي ما ستا مينه ليدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایی غم راپورته سو هغه مي په دومره سختی ووژي چي تر اوسه به هيچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د ميني په خاطر کړيدي.

قاضي بيا وويل: هيلې آيا دا قتل تا کړيدي؟

هيلى تر څو شېبو وروسته قاضي ته وکتل بيا يي وويل: هو!

په دې سره ټول ډير حيران سول بيا د هيلي پلار ولاړ سو په غوسه يي هيلي ته وويل: هيلي دا څه وايي قاضي صاحب ته رښتيا رښتيا ووايه چي دا قتل تا نه بل چا کړيدى!

هيلي پلار ته وکتل بيا يي سر لاندي وځړوى پلار يي بيا په غوسه ورته وويل: هيلي تاته وایم؟

د هيلي تر سترگو اوبښکي رواني سوي تر پښو ولويدل پنجره کي کښينستل په ژړا يي شروع وکړه بيا د هيلي پلار قاضي ته وويل: قاضي صاحب دا درواغ وايي رښتيا داسي ندي دې په ټول عمر کي يو کوچنى مچ ندى وژلى نو انسان به څنگه مړ کړي قاضي صاحب ته مور ته وخت راکړه مور به دا پوه کړو چي رښتيا ووايي.

قاضي تر څو شېبو وروسته وويل: سمه تر سبا پوري محکمه معطله کوو خو سبا اخيري فيصله کوم. فرشاد وويل: ډيره مننه قاضي صاحب.

کله چي ټول کور ته راورسيدل نو د هيلي پلار هيله تر لاس ونيول د موټر څخه يي راکښته کړل تر دريدو وروسته يي ټينگه چپلاخه (څپپره) ورکړل په دې سره اجمل او قلندر خان هغه ونيوى ورته ووييل: فرشاده ارام اوسه.

د هيلي تر سترگو اوبښکي رواني وي څه يي نه ويل بيا فرشاد په غوسه وويل: نه پوهيرم دا د بي عقل په لور څه وسول چي قتل يي کړى ندى نو وي منل څنگه؟

قلندر خان هيلي ته وويل: هيلي لوري تا ولي داسي وويل آيا ته پر سد وي په هغه وخت کي تا وويل چي قتل تا کړيدى داسي خو به نه وه چي هغه پر تا کوم جادو يا منتر ويلی وي؟

هيلي تر څو شېبو وروسته وويل: يا كاكاهغه په ما هېڅ جادو نه دی کړی ما ځکه ومنل چې هغه دا هر څه زما لپاره وکړل.

ټول ډير حيران سول بيا قلندر خان وويل: ستا لپاره؟

هيلي وويل: هو کاکاهغه په هغه شپه چې زه او عثيم سره ولاړ وو نو عبدالله کاکا وليدلو هغه فکر کوی چې زه د پيريانو په قبضه کې يم نو ځکه يې غوښتل چې تاسو او ټول کلی خبر کړي عثيم فکر وکړ چې زه به د عبدالله کاکا په خبرداري د هغه څخه جلا سم نو ځکه يې هغه مړ کړ.

ټول ډير حيران وه بيا اجمل وويل: خو دا هر څه هغه ستا لپاره ولي وکړل؟

هيلي تر څو شېبو وروسته وويل: ځکه هغه زما سره مينه کوي.

په دې خبره سره ټول نور هم ډير حيران سول د هيلي پلار په حيرانتيا هيلي ته وويل: څه؟ تا څه وويل هغه ستا سره مينه کوي؟

هيلي وويل: هو بابا.

د هيلي پلار تر څو شېبو حيرانتيا وروسته وويل: زما يوه خبره واوره سبا ته که دې محکمه کې رښتيا ونه ويل نو تر ما به بد هيڅوک نه وي دا زموږ په رڼه محکمه نه ده دلته افغانستان کې اسلامي شرعي محکمه ده او ته خبره يې چې شرعي محکمه کې د قتل سزا څه شي ده قصاص دی قصاص سبا ته که قاضي ستا پر ضد فېصله وکړه نو ته به قصاص سي يعني د هغه مړي کورنۍ به تا ووژني.

هيلي څه ونه ويل بيا د قلندر خان ميرمني تر لاس ونيول خپل اطاق ته يې بوتله. اجمل فرشاد تر اوږو ونيوی پر کت يې کښنوی بيا يې

ورته وويل: فرشاده ته فکر مکوه الله جل جلاله به هر څه خیر کړي.

فرشاد تر څو شېبو وروسته په ژرغوني اواز وويل: اجمله په ټول ژوند کي خو همدا يوه لور مي ده که مي دا هم د لاسه ورکړه نو زما ژوند به هم لمنځه ولاړ سي زه نغوایم چي لور مي د لاسه ورکړم اجمله ته ددي ځايه د وتلو يو لار راوښيه زه غواړم لور مي خوندي او سلامتته ددي ځايه بوخم.

اجمل وويل: فرشاده! پر ولسوالۍ، ولايت او ټول هيواد کي شاوخوا چيک پايښتونه او پوستي دي هيڅ د وتلو لار نسته.

فرشاد وويل: نو زه څه وکړم؟

هيله په اطاق کي د قلندر خان د ميرمني سره ناسته وه هغې ورته وويل: لوري پلار دي ښه درته وايي ته هر څه چي رښتيا وي ورته وپوايه هغه هلک ته بېله هغه هم سزا نسي ورکولای ځکه ويني خو يي نه رب دي د عبدالله د ورونو پر زرونو د رحم اوبه تيري کړي چي ووايي چي نور ددي قضيي څخه لاس واخلي.

تر څه نصيحت وروسته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيله اطاق کي يوازي پاته سول تر څو شېبو وروسته بيا د چوغکي نارې سوي هيلي د درختي خواته د اوښکو په سرو سترگو وکتل په درخته کي بيا هغه چوغکه ناسته وه هيلي ته يي کتل او نارې يي وهلي هيلي په ژرغوني اواز وويل: ولاړ سه د ژونده مي.

خو هغه چوغکي چي مخکي يي په لور اواز نارې وهلي بيا يي کرار نارې شروع کړې هيله ولاړه سول غوښتل يي چي کلکين بند کړي ورته خو کله چي يي کلکين بند کړ او غوښتل يي چي کت ته ولاړه سي په دي وخت کي د لاندي د خوا څخه کوچنيانو پر چوغکه د ډبرې واری وکړ چي د چوغکي پر وزر ډبره ولگيدل په دي سره

چو غکي يو دم لويه ناره وکړه او لاندي ولويدل هيلي چي درختي ته وکتل نو چو غکه نه وه خو کله چي يي لاندي وکتل نو کوچنيانو هغه په لاس کي نيولي وه او بازي يي په کولي. هيله په دي سره پيره وار خطا سوه بيا په خُغاسته د اطاقه ووتل کله چي لاندي ولاړه نو د کوچنيانو پر خوا يي ور و خُغستل ټولو هيلي ته کتل چي هغه ولي خُغلي. هيلي د کوچنيانو د لاسه هغه چو غکه واخيستل او د کلا خُخه ووتل پلار او نورو ټولو ورته کتل چي هيله چيري ولاړه او دا چو غکه يي ولي په لاس کي نيولي وه. هيله چي کله د کلا خُخه ووتل نو د شمشير غر پر خوا ولاړه کله چي ددي او عثيم د ملاقات خای ته ورسيدل نو هغه چو غکه يي د عثيم د ناستي پر خای کښينول دا ليري ورته ودريدل بيا يي په ژړا ورته وويل: ولي مي نوره زوروي بس ده ما و غم مي سره پريږده؟

هيله روانه سول خو عثيم ور ناره کړه: هيلي!

هيلي چي کله ورته وکتل نو د عثيم لاس سخت زخمي وو دي غوښتل ولاړه سي خو بيرته ورته راوگرځيدل او د عثيم لاس يي د خپل پورني په يو ټوټه ور وتری د لاس ټرلو په وخت کي د هيلي تر سترگو اوبنکي د عثيم پر لاس توی سوي بيا يي د هغه لاس خپل په لاس کي ونيوی او مچ (بنگل) يي کړ عثيم په موسکا ورته وويل: مښه سوي پر پيري؟

هيلي د گېلي په ډول په ژړ غوني ږغ ورته وويل: خه فايده سبا بيله هغه هم ماته سزا راکول کيري د تل لپاره به ولاړه سم درخه.

عثيم تر څو شېبو پوري د هيلي سترگو ته کتل بيا يي په موسکا وويل: ليونی زه به ژوندي يم او تاته به سزا درکوي؟

هيلي د مسخرو په ډول ورته وويل: خبرې مکوه هغه کوچنيو هلکوانو پر دا حال کړي ته وگوره خائنه يواري.

عٿيم په خدا سو بيا يي وويل: هغو د ظالم زامنو ناپامه وويشتلم داسي بنڪار يي زده وو كه المپيڪ ته يي ستاسو قلندر خان كاكا واستوي د افغانستان نوم به ور روښانه كړي.

په دې سره هيله موسكې سوه بيا يي وويل: لاس دي سخت زخمي دي او ته دلته ماته مسخري او توکي کوي؟

عٿيم وويل: پوهيري هيلي چي ته په خدا کي څومره بنايسته معلوميري؟ زه خو څه که ستا خدا لويو لويو بزركانو هم ليدلي وای نو هغوی به هم ليونيان سوي وای او ستا په مينه کي به داسي ليونتوب ته رسېدلي وای لکه زه چي ورسيدم چي قتل مي وکړ خو په ځان پوه سوی لا نه يم.

د هيلي خدا سره ټوله سوه بيا يي وويل: تا بايد داسي نه وای کړي عٿيمه بيله هغه هم چي ټوله دنيا خبره سوي وای بيا يي هم زه ستا څخه نه وای جلا کړي اوس وگوره په مرگ درڅخه ج..

هيلي خبره پوره کړې نه وه چي عٿيم يي پر خوله لاس ور ونيوی بيا يي په غير کي ونيول په غوسه يي ورته وويل: بيا داسي خبره ونکړي هيلي.

تر څو شپبو وروسته قلندر خان او د هيلي پلار د کلا څخه راووتل او د شمشير غر خواته په نږدي کيدو يي د هيلي هيلي ناري شروع کړي هيلي عٿيم ته وويل: زه ځم.

د تلو په وخت کي هيلي د عٿيم مخ په دواړو لاسو کي ونيوی پر مخ او تندي يي ژر ژر بنګل کړ بيا ځني روانه سول کله چي هيله ولاړل نو عٿيم تر شا ورته وکتل موسکې سو د ځان سره يي وويل: ليونی تر هغه مرگ چي ستا سزا ته گورم وژل کيږم ماته تر هغه مرگ پير اسان او قبول دی چي ستا مخکي ووژل سم.

سبا ته محكمې ته د تلو مخکې د هيلې پلار هيلې ته ډيرې لارښونې وکړې تر څنگ يې په اړه ډير پريشانه هم وو خو بيا زړه نا زړه د محکمې پر طرف روان سول کله چې محکمې ته ورسېدل نو امر ورته وويل: ستاسو محکمه نوره پای ته ورسېده تاسو تللای سئ.

هيله د هيلې پلار او نور ټول ډير حيران او خوشحاله سول بيا د هيلې پلار په موسکا سره وويل: څه؟

امر وويل: هو ستاسو محکمه پای ته ورسېدل خو په يو شرط چې تاسو به سبا ته ددې ځايه ځئ.

د هيلې پلار وويل: که پرواز وو نن لا څو تاسو دا راته ووايست چې دا وسول څنگه.

امر هيلې ته وويل: هيلې خور ته هلته ورسه يو څو فورمې دې هغه به امضاء کړي.

هيله هغه اطاق ته ورغله چې امر ور ښولې وو بيا امر د هيلې پلار، قلندر خان او اجمل ته وويل: تاسو زما سره راسئ!

کله چې ټول دباندي ووتل نو امر وويل:.....

هيلې چې کله فورمې امضاء کړې نو دباندي راووتل گوري چې امر ددې پلار او قلندر خان ته خبرې کوي هيلې چې خپل پلار ته وکتل نو پلار يې ورته څه پريشانه معلوم سو تر څو شېبو وروسته امر او نور ټول بيرته د هيلې خواته راغله بيا امر وويل: نو هيلې خور تاسو ته ښه وخت غواړم خدای دې وکړي چې زموږ لخوا په تکليف سوې نه يې موږ خپله وظيفه اجرا کول که نه هيڅکله به مو تکليف نه وای درکړی.

هيلې وويل: نه امر صاحب کومه خبره نه ده زه پوهيږم چې تاسو خپله وظيفه اجراء کول.

وروسته ټول د کور پر طرف روان سول په موټر کي هم هيلي خپل پلار ته کتل چي پریشانه معلومیدی کله چي کلاء ته ورسیدل نو ټول ددي خبر په اوریدو ډیر خوشحاله سول خو د هيلي به کله کله پلار ته هم فکر کیدی چي پریشانه به وو ساعت وروسته هيلي غوښتل په دا بنه خبر باندي عثیم هم خبر کړي نو حکه د شمشیر غار پر طرف روانه سول کله چي هلته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار وو او د هيلي په لیدو ډیر خوشحاله سو هیله هم د هغه په لیدو خوشحاله سول بیا يي په خدا وویل: عثیمه عثیمه زما محکمه خلاصه سول اوس زه کور ته تللی سم.

عثیم د ناز په خیر په خپگان وویل: ما پریردي ځي؟

هيلي وویل: اي خو تا هم د ځان سره بیایم زه بابا راضي کوم زموږ په واده.

عثیم وویل: زه نسیم تللی هيلي.

هيلي وویل: ولي؟

عثیم وویل: زه باید دلته ځني کارونه سرته ورسوم.

هيلي وویل: کوم کارونه ایا تر ما ډیر مهم دي تاته؟

عثیم وویل: لیونی ته ځان د هر څه سره مه مقایسه کوه تر تا به زه هر څه قربان کړم دا هر څه خو ستا په خاطر کوم چي تر څو ته خوشحاله اوسي.

هيلي عثیم تر گریوان ونيوی ورته وپویل: گوره هلکه که په سمه نه راسره ځي په زور دي بیایم.

عثیم په خدا وویل: بنه اوس دي بدماشي هم شروع کړه؟

هيلي وويل: هو نو څه به وکړې ته دې ونيسه د پيريتوب زور راوښيه.

عثيم وويل: نه بابا ځان خو مه ندى د غاړې چې زور در سره کوم ناحقه به دې وژلى يم.

هيلي وويل: توبه مړ دې سي ستا دوښمن بيا داسي خبره ونکړې.

عثيم وويل: سمدې نه يې کوم اوه ما تاته يو شى در کوى.

عثيم د جيب څخه يو کاغذ راويستى بيا يې وويل: واخله.

هيلي وويل: دا د څه شي ورقه ده؟

عثيم وويل: دا ستا د آزادى ورقه ده چې دا در سره وي ته هر کله بيا راتلاى او تلاى سي آزاده گرځيدلاى سي.

هيلي وويل: خو دا ستا سره څنگه؟

عثيم وويل: د قاضي صاحب څخه مي واخيستل.

هيلي وويل: په زور که په رضا او تا د هغه سره وليدل څنگه؟

عثيم موسکى سو بيا يې وويل: په رضا يې راکړه او مجبور وم بايد ور سره ليدلي مي وای.

هيلي د عثيم لاس پر خپل سر کښيښوى بيا يې وويل: ته زما په سر قسم وکړه چې په رضا يې دا ورقه درکړل.

عثيم د هغې د سر څخه لاس ليري کړ بيا يې وويل: ليونى قسم يوازې د الله جل جلاله په ذات کيږي د انسانانو په سر او نورو شيان قسم کول گناه ده او زه په الله قسم کوم چې په رضا مي ځني واخيستل تر څو ته بيله کومي بيري ولاړه سي او بيله فکړه ژوند وکړې.

هيلي يو خو شـېبې عثيم ته کتل بيا يي خپل سر د هغه پر خـېگر
کښينوي بيا يي وويل: ته زما سره دومره مينه کوي چي د راتلونکي
فکر مي لا هم در سره دی؟

عثيم وويل:

خلک وايي اول خان پسي جهان دی
رحمان وايي يار تر خان راباندي گران دی
هيلي وويل: واه بيشکه.

هيلي چي لا هم د عثيم پر خـېگر سر ايښی وو وويل: عثيمه راسره
ولار سه نو هيله کوم.

عثيم وويل: که مي کولای سواي حتماً در سره تلم خو زه مجبوره يم
نسم کولای.

هيلي وويل: بس سمدۀ ولي داسي نه وايي چي نه يم درته گرانه زما
پروا نلري که دي درلودای راسره تللی به وای.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: ليونی زما په گرانبت به بيا وروسته
پوه سي چي خومره راته گرانه يي زما اوله او اخيره مينه يي او
اوله مينه هيڅکله نه هيريري زه به په هغه دنيا کي يوازي او يوازي
تا غوارم.

هيلي د عثيم د اوږي سر پورته کړ خفه غوندي کښپنسته د عثيم
خخه يي مخ وړوي عثيم حيران سو بيا يي وويل: خه وسوه؟

هيلي وويل: يوازي مي په هغه دنيا کي غواړي پر دي دنيا نه سره
يو خای کيرو؟

عثيم د خپگان ساه واخيستل بيا موسکی سو وپويل: ښه ته پر دي
خبره خفه سوي؟

هيلي څه نه وويل عثيم يي پر مخ را ايله وربښتياڼ پورته کړل بيا يي وويل: پوهيزي ليونۍ يوه ثانيه ډير کم ژوند دی خو په الله قسم چي بيله تا يي نسّم تيرولای ته چي به ددې ځايه ولاړې زه به تر هغه ساعته ستا د اطاق پر شاوخوا گرځيدم چي کله به ستا د راتلو وخت سو او چي تاته به نږدي سوم نو زړه به مي په سکون سو ځان به مي د نړۍ تر ټول بختور کس بلی کله چي ستا سترگو ته گورم د ځان سره وایم چي دومره بنايسته سترگي به په نړۍ کي بل د هيچا نه وي لکه زما د هيلي.

هيلي وويل: بس سمدې سمدې اوس غوره مالي مکوه زه نه پخلاء کيزم.

عثيم موسکي سو بيا يي وويل: اسمده نو زه څه وکړم چي ته راسره پخلاء سي؟

هيلي وويل: چي هر څه ووايم کوي يي؟

عثيم وويل: سر مي و غواره ستا په پښو کي به يي کښيردم.

هيلي وويل: چپ که ليونيه داسي خبرې مکوه زه بل څه غواړم.

عثيم وويل: هر څه چي و غواړي در تا به يي قربان کړم.

سبا ته تر تياريو او د قلندر خان او کورنۍ سره يي تر خدای په امانۍ وروسته هيله پلار يي او اجمل د هوايي ميدان پر خوا روان سول کله چي طيارې ته نږدي سول نو هيلي عثيم ته وويل: عثيمه ځمه!

عثيم پر تندې ښکل کړه بيا يي ورته وويل: پر ځان پام کوه.

هيلي وويل: نه يي کوم.

عٿيم موسكى سو بيا يي وويل: ليونى په اخيره كي خو يو څه مينه راکړه خو چي وينم دي راباندي غوسه کوي.

هيلې وويل: د غوسې وړ يي ځکه چي ته زما غوښتنه نه مني چي وایم ولاړ سه راسره نه ځي.

عٿيم وويل: زه به ستا بيا راتلو ته تيارى ونيسم چي راغلي بيا به د تل لپاره سره يو ځاى سو.

طيارې ته ټول مسافر وختل خدمتگار هيلې ته په انتظار وو بيا عٿيم وويل: هيلې ولاړه سه ټول تاته انتظار دي.

هيلې وويل: صحي دى ځم د خداى په امان.

عٿيم وويل: ودريره!

کله چي هيله ودریدل نو عٿيم بيا پر تندي ښکُل کړه بيا يي د هغې لاس پخپل لاس كي ونيوى ښکُل يي کړ کله چي هيله روانيدل نو عٿيم ورته وويل: هيلې دا کاغذ كي ما تاته يو څه ليکلي دي خو قسم درکوم چي کله طياره په هوا سول بيا به يي گوري.

هيلې وويل: څه دي ليکلي دي او ولي يي بايد په هوا كي وگورم.

عٿيم وويل: خاص څه نه دي خو بس دا زما غوښتنه ده چي په هوا كي به يي گوري.

هيلې خط ځني واخيستی وروسته طيارې ته پورته سول کله چي د طيارې د کلکين خواته راغله نو يي عٿيم ته کتل او د خداى په امانى لاس يي ورته ښوروى پلار يي هيلې ته متوجي سو بيا يي تر څو شپبو وروسته وويل: هغه راغلى دى ميدان ته؟

هيلې وويل: هو بابا هغه دى ولاړ دى.

د هيلي پلار هم عثيم ته د خداى په امانى او مننى لاس وبنوروى كه
څه هم ليدى يي نه خو د هيلي پر اشاره يي لاس وبنوروى.

د هيلي پلار تر لاس بنورولو وروسته يو دم مخ واړوى او په ژړا
سو هيلي چي د خپل پلار ژړا ته فكر سو نو حيرانه سول په
حيرانتيا يي وويل: څه وسوه بابا.

پلار يي څه ونه ويل خو هيله نوره هم حيرانه سول د عثيم خواته يي
وكتل د هغه تر سترگو هم اوبنكي رواني وي او په مايوسى يي د
هيلي خواته كتل په دې سره هيله پوه سول چي يو خبره حتماً سته نو
يي پلار ته وويل: بابا راته ووايه چي څه خبره ده؟

د پلار تر سترگو يي اوبنكي بهيدلي خو څه يي نه ويل هيله د خپله
خايه ولاړه سوه غوښتل يي د دروازي خواته ولاړه سي خو پلار او
خدمتگارانو ونيول هيلي په ژړا او حملو وهلو وويل: پريږدى ما
پريږدى ما.

خو كله چي د كښته كيدو څخه نا اميده سول نو پر خاى كښيستل د
عثيم خط يي خلاص كړ د خط پر يو جمله يي سترگي ولگيدي چي
عثيم ليكلي وه: ستا د ژغورلو لپاره زما سره داغه يوه لار وه چي
بايد ځان مي قصاص ته حواله كړى واى.

هيلي خط بند كړ بيا يي په كلكين كي په ژړا او په اشاره عثيم ته
وويل: داسي مكوه عثيمه هيله كوم.

عثيم پوه سو چي هيله د حقيقته خبره سول نو په اوبنكو ډكو سترگو
يي هيلي ته په اشاره وويل: چي په هغه دنيا كي ستا انتظار كوم.

هيلي تر طيارې پورته كيدو پوري سر بنوروى چي داسي
مكوه.....

بيا هيلي گڊونوالو ته وويل: ڪله چي طياره هوا ته پورته سول نو ما د عثيم خط خلاص ڪر هغه ليکلي وه: زما گرانې خوري ناوڪي لومري خو درته سلام و ايم او شايد ڪله چي ته دا خط وايي نو سخته به ماته په غوسه يي خو ستا د ژغورلو لپاره زما سره داغه پوه لار وه چي بايد خان مي قصاص ته حواله ڪري واي او ته مي ژغورلي واي ليوني تا ماته ويلي وه چي کندهاريان هر غم او ستونزي پر بنحو اچوي خو ته نه پوهيري چي مور افغانان او پښتانه په الله قسم ڪه د بنحو پر بدن کوچني زخم لا ليدلای سو چي خپل سر مو پرپکيري هم. هيلي په دي دنيا کي شايد ته د بل چا سي زما خو په نصيب نسوي په هغه دنيا کي به يوازي او يوازي زما يي مينه در سره لرم زما ناوڪي ستا عثيم.

هيلي چي خط ووايه بيا يي هغه په زره پوري ونيوي تر سترگو يي اوبنڪي وبهيدلي.

پلار يي وويل: هغه ليوني خو ما ليدلي نه وو خو د ڪرنو يي پوه سوم چي بنه هلڪ وو او ستا سره يي د زره مينه ڪول هغه د قاضي ڪور ته ورغلي وو په ژرا يي ورته ويلي وه چي قاتل زه يم تاسو يوي بي گناه انجلي ته سزا ورکوي قاضي ورته ويلي وه چي ته هم مسلمان يي زه هم او د قتل ڪرل سوي ڪورني هم او په اسلام کي د قتل سزا قصاص دي تا ته خو مور سزا نسو درکولای خو ڪچيري ته خپله گناه ومني نو هغه انجلي به آزاده ڪرو په تاسو کي بايد يو سزا وويني بيا هغه ليوني ورته ويلي وه چي زه مي گناه منم او سزا ته يي هم حاضريرم خو تاسو به ماته د هغي د آزادي ضمانت راڪوي بيا قاضي تر قسم ورکولو چي دي به سزا ته حاضريري وروسته د هغه سره منلي وه بيا يي ستا ضمانت خط ورکري وو.

کله چي د هيلي طياره کړنښي ته پورته سول نو عثيم طياري ته په کتو وويل:

دا وختونه به تيريزي او که نـه
د يار غم له چا هيريزي او که نـه
دا وجود مي راته وگوره طبيبه
دا زخمونه مي رغيري او که نـه

بيا هيلي گډونوالو ته وويل: کله چي مور تر څو ساعتو سفر وروسته راورسيډو نو فوراً مي عايشي ته زنگ ور ووهلی هغي په ژړا راته وويل چي عثيم په يو شکل راغلی او د قرآن مطابق د څو خلکو مخته قصاص سو په دې سره زما د لاسه تليفون ولويدی او د عثيم سره د ژوند جوړولو ټول ارمانونه او خوبونه مي لمنځه ولاړل د چا زړه پسی وران يي خو زه په عثيم پسي ټوله وړانه سوم ځني زمور په ژوند کي د تنفس پخیر ارزښت لري نو ځکه کله چي هغوی د لاسه ورکړو نو ژوند مو سخت سي.....

کله چي د هيلي کيسه پای ته ورسيدل نو بيا يي کتاب بند کړ ټول گډونوال چي تر سترگو يي اوبنکي بهېدلې په چکچکو کولو ولاړ سول او هيله يي تشويق کړل. هيلي د هغو څخه مننه وکړه بيا يي پر مخ بهېدونکي اوبنکي په لاس وچي کړي بيا د تالار څخه ووتل پر لاري په موټر کي يي د پلار پر اوږه سر ايښی وو او په فکر وکي ډوبه وه کله چي کور ته ورسېدل نو د خپل اطاق پر طرف ولاړه کله چي اطاق ته ورسېدل نو حمام ته ننوتل هلته يي هنداري ته وکتل بيا يي سر لاندې وځړوی ډير يي وژړل تر ډيري ژړا وروسته چي کله د حمامه راووتل نو په حيرانتيا يي وکتل بيا يي وويل: ته؟

پای

د ليکوال نور کتابونه

- حيثيت ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول
- کندهار اتل ناول
- زمورن نيماکري مينه ناول
- تير يادونه ناول
- ناهيلي ناول
- کوډي په اسلام کي
- بنځه په اسلام او غرب کي
- نفلي لمونځونه

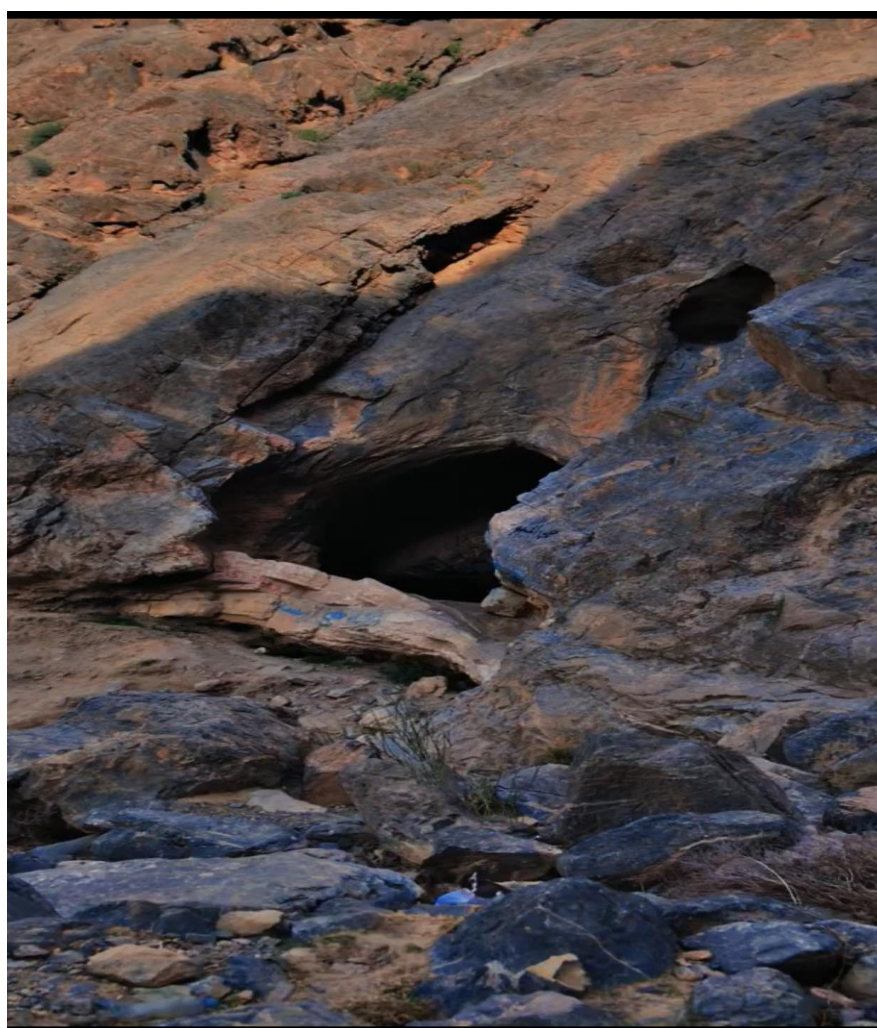
د ليکوال پېژندنه

حاجي نيك محمد بارک چي د مرحوم محمد عیسی زوی د موسی جان لمسی او د غلام حیدر خان کړوسی دی ۲۳ کاله وړاندي د کندهار ولایت په نهمه ناحیه کي زیږیدلی دی. لومړنی دیني زده کړي يي د کلي په یو دیني مدرسه کي د قاریتوب تر درجې رسولي دي او لومړنی عصري زده کړي يي د ملالی لیسې شروع او په میرویس خان نیکه عالی لیسې کي پای ته رسولي دي. لوړي زده کړي يي په طب او اقتصاد کي کړيدي د نوموړي د خوښې خواړه وریجي د خوښې میوه کیله او اناناس د خوښې لوبه يي د موثرانو مسابقه د خوښې حای يي د خپل هیواد شني او زرغوني سیمې د خوښې کاروبار يي تجارت او د خلکو خدمت کول دي او د خوښې وړ انسان يي خپل مسولیت منونکی شخص دی مینه يي د خپل مور، ورونو، خویندو او راتلونکي میرمنې سره ده.

د شمشير غره په اړه

شمشير غار چي د کندهار ولايت په پنجوايي ولسوالۍ کي په يو غره کي موقعيت لري د افغانستان يو د هغو عجائب تاريخي ځايونو څخه دی چي د ډيرو خلکو پام يي ځانته اړولی دی. په ناول کي ذکر سوي معلومات يي ټول صحي دي غوښتل مو چي دا ځای د ناول په ژبه تاسو ته در معرفي کم.

لاندي عکس يي د ليري ساحي څخه اخيستل سويدي د دننه عکسونه يي د موبایل د حافظې د خرابيدو له امله ورک سويدي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**